

Andrada-Cosmina POSEDARU

**Taramul
Oaselor**

Am decis sa ofer aceasta carte gratuit pentru va multumi tuturor cititorilor pentru aprecierile si sustinerea voastra.

De asemenea celor care nu au avut ocazia sa imi citeasca vreuna din carti vreau sa le ofer posibilitatea de a ma cunoaste putin inainte de a decide daca cartile mere merita sau nu sa fie cumparate.

Daca vreti sa aflati mai multe despre mine puteti accesa site-ul <https://andrada-cosmina-posedaru.ro> sau imi puteti urmari activitatea pe pagina de facebook <https://www.facebook.com/andradacosminaposedaru/>

Daca iti place aceasta carte poti arunca un ochi si la celelalte carti scrise de mine: [Ochiul Pisicii](#) , [Necunoscutul](#) , [Capacana Paianjenului](#).

Daca vrei sa iei legatura cu mine sau sa imi spui parerea ta despre carte ma poti contacta pe [facebook](#) sau prin e-mail la andradacosminaposedaru@gmail.com
Astept mesajele voastre!

LECTURA PLACUTA!

Mă întreb de ce. Chiar și în momentele astea în care oamenii luptă unii cu alții pentru o pace care nu va exista niciodată, timpul continuă să se deruleze. Soarele apare și dispare de pe cer marcând astfel zilele, iar luna își păstrează strălucirea placidă. Îmi abat privirea de la cerul înstelat pentru un moment, iar în jurul meu văd doar morți vii. Oameni care nu fac altceva decât să își aștepte moartea și totuși trag cu dinții să rămână în viață. Obosiți, hăituiți, ducând o viață mizeră și purtând războiul altora dintr-un simț irațional al patriotismului. Și totuși mă aflu aici printre ei. Dar motivele mele sunt diferite. Rămasă orfană de mică viața mea nu a avut niciodată prea mult sens. Cumva am decis să mă înrolez. Până la urmă dacă pățesc ceva nu e nimeni care să îmi simtă lipsa deci, de ce nu? Așa că am terminat medicina militară și am fost trimisă repede în diferite misiuni. Totuși, acum este prima oară când iau parte la un război propriu zis. Presupun că nu poți înțelege cu adevărat ce este războiul până nu îl vezi cu ochii tăi. Nu e nici o glorie în distrugere, moarte, cruzime. Doar tristețe. O dramă care se repetă la nesfârșit. În fiecare zi găsești pe drum aceeași oameni nevinovați uciși de gloanțe pierdute, aceeași cerșetori, același peisaj dezolant. Case abandonate, sate rase de pe fața pământului. Nici măcar nu contează unde te aflii sau de partea cui ești. În final totul e la fel. Lupta pentru supraviețuire.

-Locotenentul a fost lovit! Medic avem nevoie de medic! mai multe voci au început să strige concomitent.

M-am ridicat cu grijă din ascunzătoarea mea aflată în spatele mivei și am pornit spre locul în care se produsese agitația. În timp ce mergeam, geanta neagră cu însemnul unei cruci albe figurând ostentativ se lovea ușor de coapsa mea. Tot echipamentul meu, constituit din strictul necesar pe care îl pot purta cu mine pe frontul de luptă, se afla în acea geantă. Uniforma mea era la fel ca a celorlalți, un camuflaj puțin mai închis la culoare ca să se potrivească junglei amazoniene, cizme rezistente la terenul mlăștinos, o șapcă ca să ne protejeze de soarele puternic al zonei tropicale și o "zgarda" cu numărul meu și altă cruce minusculă care îmi definea rangul. Ca arme aveam doar o pușcă, americană desigur, un model care presupun că s-a folosit și în cel de-al doilea război mondial, dacă nu cumva primul, un pistol pentru situații de urgență, un cuțit sănătos cu o gamă foarte largă de folosințe și muniție din plin. Alții din grupul meu aveau și grenade și alte tipuri de explozibil ce s-a considerat că nu-mi vor fi necesare.

-White ce ți-a luat atâta? Ai venit din Pakistan? m-a luat direct sergentul Pavlov când am intrat în aria lui vizuală. Stătea aplecat deasupra unui bărbat întal și slăbuț ce părea inert. Apropoindu-mă l-am recunoscut pe locotenentul Michaelis.

-Ce s-a întâmplat? am spus ignorându-i întrebarea și aplecându-mă peste suferind să analizez situația.

-Nu știu exact.Eram împreună cu trupa mea cam la doua sute de metrii de zona în care se afla.De odată s-a auzit o explozie.Cred că cineva a aruncat o grenadă.Băieții care au scăpat l-au adus pe brațe la noi apoi s-au întors la posturi.Crezi că poți face ceva pentru el?

Fața lui Michaelis era lividă iar sângele îi inundase părul.Am aflat destul de repede care era problema.Într-o parte un fragment de metal era înfipt adânc în craniul său.Nu puteam face nimic pentru el.Era un miracol că nu a murit pe loc în primul rând.M-am întors spre Pavlov și l-am privit fără expresie.

-Nu pot face nimic pentru el.

-Nici măcar nu ai încercat! mă acuză acesta furios.

-Are o bucată de metal înfiptă în creier, i-am raspus pe același ton apoi ne-am întors amândoi să privim spre rănit.

Tremuratul încetase iar ochii săi sticloși ne priveau acuzator.

-E mort, am spus sec apoi am scos un caiet cu coperta neagra din geanta mea și am consemnat decesul.

-La naiba! a spus sergentul furios și a lovit în van pământul cu pumnul apoi ne-am întors cu toții la propriile noastre îndatoriri ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.Bietul Michaelis.Nici măcar nu am avut decența să îl acoperim cu ceva.Pur și simplu l-am lăsat acolo să fie devorat de viermi și animale sălbatice.O altă victimă nefericită a războiului.

Noaptea a trecut cu greu.Nu știu sigur ora la care s-a întâmplat,dar soarele era deja de o vreme pe cer când am primit ordin să ne întoarcem la bază.Deși patul meu minuscul și incomfortabil părea să îmi ducă dorul așa cum îi duceam și eu lui după o noapte agitată, a trebuit să mă îndrept mai întâi spre infirmeria mea improvizată.Prima oară am verificat pacienții care ocupau doar câteva din numeroasele paturi de campanie aflate în încăpere apoi rând pe rând fețe vag cunoscute au apărut dorind să mă ocup de problemele lor.Răni de gloanțe, oase rupte, amputări nimic nou pentru mine și cei câțiva asistenți pe care îi aveam la îndemână.Moartea este inevitabilă în situația noastră așa că încercăm să nu mă apropiu de nimeni.Nu eram decât doctorul care îi pune pe picioare și îi trimitea înapoi la luptă, către un sfârșit violent și crud.Nimic mai mult.Fiind totuși puține femei printre atâția bărbați aflați într-o situație limita, eram nevoită uneori să folosesc forța pentru a-mi face punctul de vedere înțeles.E mai bine să fii temut decât iubit.Colegele mele nu îmi împărtășeau modul de vedere.Odată cu moartea lor lumea nu va pierde nimic important, ba chiar se va curăța prin eliminarea unei surse de imoralitate atât de concentrată.Se lasa deja seara când am mers la cantină să iau masa apoi m-am refugiat în camera mea pentru un somn binemeritat.

Dimineața următoare la micul dejun un soldat oarecare un pic prea tânăr ca să se afle aici a anunțat că ilustrul nostru căpitan dorea să țină o adunare restrânsă. Câteva nume au fost strigăte, inclusiv al meu. Nu îmi dau seama ce ar dori de la acești câțiva în mod special dar nu sunt deloc nerăbdătoare să aflu. Și totuși odată ce masa s-a terminat iată-mă pe hol împreună cu alți cinci oameni, îndreptându-mă spre camera în care aveau loc ședințele referitoare la deciderea unui plan de acțiune optim. Nu știam la ce să mă aștept dar aveam să aflu curând oricum, deci nu mi-am făcut griji și am continuat să mă concentrez doar pe mișcările pe care trebuia să le fac. În cameră ne așteptau căpitanul Roberts împreună cu colonelul Sawyer și locotenentul Pavlov, o umbră enervantă care continua să îmi întunece existența din primul moment în care am fost blestamată să pic sub ordinul său. Am fost invitați să luăm loc iar căpitanul a luat repede cuvântul.

-Sunt sigur că vă întrebați de ce v-am chemat aici dar nu avem timp de explicații laborioase, a început acesta diplomatic. Există o, să o numim misiune specială, în care aș vrea să vă trimit din motive întemeiate. Ați fost aleși pentru loialitatea și utilitatea voastră, a continuat acesta uitându-se implicit spre mine la final. Presupun că dragostea pentru mine este împărtășită de toate organele la putere. Pe cât de simplu este planul pe atât de periculos va fi de pus în practică. Într-o bază militară specială a inamicului aflată în inima pădurii se afla câțiva ostatici foarte importanți.

Desigur că despre asta era vorba. Magnați putred de bogați aflați în captivitate. Cu alte cuvinte o sursă perfectă de buget pentru armată. Ce minunat. Porcii capitaliști lipseau din acest noroi dar presupun că acest tip de animal adoră să se bălăcească în propria mizerie. Am oftat în sinea mea și mi-am reîntors atenția spre Roberts.

-Am folosit dronele noastre speciale și am reușit să găsim un traseu acceptabil pentru voi. Fără nici o îndoială veți întâlni forțe inamice dar oricum vor fi considerabil mai puține decât în alte zone. Sergent Carter tu vei conduce acest grup așa că îți înmânez ție schița bazei. Aș prefera să o înveți pe derost până la ora patru fix când veți pleca. Modul în care vei aborda situația depinde de tine. Scopul vostru este să aduceți prizonierii înapoi, vii și nevătămați, sub orice preț și cu orice sacrificiu necesar. M-am făcut înțeleș?

-Da domnule! am spus toți în cor apoi ne-am îndreptat spre camerele noastre ca să ne pregătim.

Din această echipă eram a doua ca grad fiind tot sergent, iar ceilalți erau ori plutonieri ori simplii soldați. Îi cunoșteam pe toți chiar dacă nu personal. Știam însă calitățile fiecăruia și înțelegeam destul de bine motivele pentru care au fost aleși. Sergentul Carter, un blond înalt și

puternic, pentru strategie și tactică militară; Nina Meyer, o femeie spălăcită și ursuză, ca lunetist; Mark Ryan o brută fără creier, exact pentru forța sa și înclinația de a accepta orice ordin; Rosa Morales, fata de la pagina cinci dacă armata ar avea un ziar, pentru abilitatea ei excepțională de a flirta cu orice prezintă organ sexual masculin; Nicholas Evans un brunet intelectual specialist în arme chimice și biologice și desigur eu, medicul. Ca și cum ai lua șase condimente absolut diferite și le-ai pune în aceeași mâncare. O indigestie ar fi cel mai bun lucru care ar ieși din toată situația asta. Nu am auzit lucruri negative despre Carter dar nu am încredere în abilitatea sa de conducere mai ales când echipa în cauză arată în acest fel. Dar regula aici e să te supui ordinelor așa că, ziua mea va fi minunată mai ales cu Morales și Ryan prin preajmă. Mi-am luat toate lucrurile necesare, inclusiv apă și hrană căci nu se știe niciodată în ce situație putem ajunge, apoi am petrecut restul timpului până la plecare în infirmerie având grijă de pacienți și adăugând câteva lucruri în geanta mea neagră. Când călătorești cu un grup e bine să ai bandaje la discreție, antibiotice și mult antiseptic. O infecție în mediul acesta plin de bacterii este ultimul lucru pe care cineva și-l ar dori. Săptămâna trecută a trebuit să amputăm mâna unui tânăr plâpând ce făcuse o cangrenă urâtă tocmai pentru că a așteptat prea mult înainte să vină să-și trateze tăietura. Aici nimic nu rămâne neplătit. Cea mai mică neatenție te poate costa viața, sau un membru. Depinde de persoană. Mai erau doar zece minute până la plecare așa că m-am grăbit să mă alătur grupului care deja începuse să se formeze. Mi-am lins buzele agitată și am conturat cu degetul cifrele întipărite pe tăblița mea de identitate. Sergeant Moira White, numărul patru sute șaisprezece, medic, gata de acțiune.

-Planul este destul de simplu, a început Carter să explice odată ce ne-am strâns cu toții. Va fi mai greu să ajungem acolo decât să intrăm. Este un drum destul de lung și cel puțin două ore vom merge prin mlaștină. Trebuie să fim pregătiți pentru orice atac surpriză. Vom forma un șir indian, Ryan tu vei fi la coadă ca să ne păzești spatele iar eu îl voi conduce. Evans va sta în spatele meu, în caz că vom avea nevoie de o scăpare rapidă să ne poți scoate de acolo cu trucurile tale, Meyer tu vei sta în spate iar Morales și White vor fi la mijloc din moment ce sunt cele mai slabe iar noi nu prea ne permitem să pierdem un doctor. Prizonierii sunt ținuți într-o încăpere la subsol și chiar dacă cunosc planul clădirii foarte bine iar imaginile captate de drone sunt excelente, atunci când ajungem ne vom opri într-o zonă mai ferită și vom decide care este ruta cea mai avantajoasă. Nu știm turele gărzilor nici traseele lor așa că

puțină observație de la distanță nu va strica. Aveți obiecții sau nelămuriri?

Cu toții l-am ascultat cu atenție și în afară de o privire urâtă de la Evans atunci când abilitățile sale au fost numite trucuri, nu a fost nici un fel de reacții împotriva planului său. Așa că nu am mai pierdut timpul și am pornit la drum, în formația pe care o decise el. Prin zona în care mergeam noi peisajul era încă intact. Bombele sau alte mașinării alte războiului nu ajunseseră încă atât de departe așa că o multitudine de culori se desfășurau în fața noastră. Proeminent era însă verdele aflat peste tot. Dar noi mergeam fără să scoatem vreun sunet și complet insensibili la florile colorate, trilul păsărilor și zgomotul produs de maimuțele certărețe. Fiecare era absorbit de propriile sale gânduri și totuși alert la orice sunet și mișcare. Cu toate acestea ce a urmat să se întâmple ne-a luat pe toți pe nepregătite și ne-a demonstrat că în ignoranța noastră am uitat de ceilalți inamici ce conviețuiesc în pădure. Ruta noastră era atât de ocolitoare încât, am nimerit cumva pe teritoriul de vânătoare al jaguarilor. Am împietrit cu toții când am auzit ragnetele înfiorătoare ale felinelor nervoase. Când m-am întors, trei asemenea specimene se îndreptau rapid spre noi cu mișcări rapide și elastice. Doi dintre ei s-au apusit asupra lui Ryan care a început să se zvârcolească și să lovească în stânga și în dreapta ca să scape iar cel de-al treilea a pornit spre Meyer. Dar animalul nu a apucat să avanseze prea mult căci femeia ridicase deja pistolul și într-o fracțiune de secundă l-a trimis în uitare. Carter și Evans între timp au sărit să îl ajute pe Ryan. Atacul s-a derulat în mai puțin de un minut. Acum felinele erau întinse pe jos, blana lor strălucitoare fiind pătată pe alocuri de un roșu intens. M-am grăbit să ajung la Ryan și am constatat uimită că scăpase ușor. Pielea de pe mâna stângă îi fusese sfâșiată cu cruzime iar pieptul îi era plin de zgârieturi adânci însă ținând cont de ferocitatea atacului, era într-o stare foarte bună. Mi-am scos cele necesare și m-am pregătit de lucru.

-Daca ai crezut că să-ți fie jupuita pielea de un jaguar e cel mai dureros lucru care ți s-a întâmplat, îți vei schimba părerea după ce voi termina eu cu tine, l-am anunțat din simț civic apoi am început să dezinfectez. Colții felinelor, nu contează dacă sunt ai unei pisici de casă sau ai unui vânător gigantic, au un lucru în comun și anume numărul microbilor pe care îi poartă.

Ryan a strâns cu putere o liană care se afla pe pământ dar a rezistat ca un erou până la sfârșit. Pentru orice siguranță i-am dat și un antiinflamator, căci mușcătura aia avea să se umfle oricum așa că mai bine cu decât fără, și un calmant pentru durere. Ceilalți au așteptat lângă niște copaci, oferindu-mi o mult apreciată liniște și asigurându-se că alte

vietăți nu mai colcăiau prin zonă. Imediat ce am revenit Carter ne-a luat în primire.

-Care este situația? a întrebat vag îngrijorat presupun că mai mult pentru misiune decât pentru Ryan.

-Cat pe ce să ajungă mâncare pentru pisici, dar este doar puțin șifonat. Calmantele pe care i le-am dat îi vor permite să se miște liber dar o să-l facă și puțin mai...să zicem neatent. În orice caz nu mai poate rămâne în spate.

-Bine, a răspus după ce a oftat prelung. Meyer tu ne vei asigura spatele iar Morales va veni cu tine. Așa îi vom avea la mijloc pe White și Ryan. Mai avem puțin până ajungem în mlaștină. Aveți grijă, multe din speciile de broaște din zona asta sunt otrăvitoare iar din câte știu cantitatea de antidot disponibilă este destul de mică, a continuat uitându-se oarecum întrebător la mine iar eu am confirmat.

Intradevar dispuneam de antidot dar nu numai că era puțin dar era și foarte divers. Fiecare specie are altfel de otravă și deci alt leac. Iar eu nu avem nici măcar jumătate din ce ne-ar trebui. Vigilența era cheia. De la lilieci vampiri purtători de rabie la animale prădătoare și insecte, foarte multe lucruri ne puteau "face felul". Căldura începea să devină insuportabilă iar mersul prin mlaștină era incredibil de obositor. Când am ajuns în sfârșit lângă bază a trebuit să ne oprim mai întâi pentru câteva minute să ne tragem răsuflarea și să ne hidratăm. Evans și Carter au plecat în recunoaștere iar eu am rămas în minunata companie a celor două femei și a rănitului fără creier. Din fericire pentru mine, erau mult prea sictiriți de viață ca să se mai obosească cu comunicatul. Am așteptat deci în liniște întoarcerea celor doi. În final capetele lor s-au ivit din frunzișurile dese și ne-au pus la curent cu situația.

-Afara este un singur gardian, îl putem doborâ ușor și să-i luăm cheile. Deși m-am gândit la o cale mai sigură, a adăugat privind explicativ spre Morales.

Toată lumea a dat din cap înțelegând implicațiile și neavând nici o obiecție.

-Cat despre ce ne așteaptă înăuntru...nu putem fi siguri. Dar nu pare foarte populată oricum. Inamicii noștri par să nu dea nici două cepe degerate pe stimabili noștrii compatrioți întemnițați. Nu m-aș mira să îi găsim alături de câțiva sălbatici prinși pentru forța de muncă gratis. Situația băștinașilor era intradevar destul de precară. Acum sute de ani existau mii de triburi în zona Amazonului, acum însă sunt mai puțin de optzeci și continuă să scadă mulțumită bolilor, defrișărilor și aparent reinstaurării erei sclavagiste.

-Deci cu alte cuvinte trebuie să fac rost de chei și să mă asigur că prietenul nostru nu va fi o problemă, nu-i așa? a întrebat Morales nepăsătoare.

-Da, ăsta e planul.

-Se poate aranja, ne-a asigurat placid.

Și-a dat jos rucsacul și echipamentul, împreună cu armele , păstrând însă un pistol mic pe care l-a ascuns bine, apoi a ieșit din ascunzătoare mergând către drumul principal.Arată exact ca o novice interesată de fortificații și peisaj.l-a fost destul de ușor să intre în vorbă cu ținta noastră și era atât de naturală în ceea ce făcea încât , în mai puțin de zece minute a ieșit împreună cu el din aria noastră vizuală.Acum înțeleg pe deplin de ce era această femeie atât de apreciată în misiuni de genul acesta.

Așteptarea a făcut ca timpul să pară o veșnicie dar probabil că trecuseră doar câteva minute când un zgomot înăbușit de împușcătură s-a auzit din direcția în care plecaseră cei doi.Apoi s-a ivit Morales , învârtind victoriosă un set de chei pe degete.Era aproape de noi când o a doua împușcătură s-a auzit. Inițial nu am realizat ce se întâmplase dar apoi totul a devenit foarte clar.Morales a căzut ca o păpușă de paie stricată pe jos iar în spatele ei, ascuns de copaci, bărbatul de mai devreme răsuflă greu abea ținându-se în picioare cu o mână apăsată undeva în apropierea inimii unde o pată de sânge continuă să se extindă.Nu pot fi sigură dar înainte ca Meyer să îi servească un glonț fix între ochi cred că ultimele sale cuvinte au fost "curvo".Dar ar putea fi doar imaginația mea.M-am îndreptat spre Morales dar nu avem nici o iluzie referitoare la starea ei.Fusese lovită cu precizie în ceafă.A murit rapid și nu cred că a realizat decât poate prea târziu că viața ei s-a încheiat.

-Drace, a lăsat Carter să îi scape o înjurătură.

-Ce facem acum? a întrebat Ryan,pronunțând ciudat literele.Calmantele mele au fost prea puternice pentru aceasăt matahală fără creier.

-Continuam misiunea, a răspuns Carter hotărât apoi s-a aplecat și a luat nepăsător cheile din mâna încleștată a defunctei.Doar pentru asta am venit.

Înainte să deschidă ușa le-a cerut lui Meyer și Evans să ne flancheze.Orice pericol puteam întâlni înăuntru, avea să vină din fața noastră iar ei se vor ocupa cu lichidarea.Eu și Ryan eram roți suplimentare la o mașină care funcționa deja excelent.

-O da, era să uit, Ryan scapă de Morles și de celălalt mort.Du-i în ascunzișul pe care l-am folosit noi mai devreme.În caz că cineva trece pe aici nu vrem să știe imediat că ceva este în neregulă.Trebuie să ne folosit de elementul surpriză atâta timp cât îl avem.

Sergentul și-a împărtășit planul de acțiune cu ceilalți în timp ce eu îl ajutam pe Ryan cu sarcina sa neplăcută.Nu erau nici primii nici ultimii morți pe care aveam să îi văd pe ziua de astăzi, eram foarte conștientă de asta, și totuși undeva în mintea mea eram conștientă de un gol.Probabil locul în care au fost odată compasiunea, regretele și mila,

niște părți din mine pe care le consideram pierdute pentru totdeauna. Am terminat rapid apoi grupul s-a mobilizat. În fața noastră se desfășura un coridor lung dar gol. Fără camere de supraveghere și fără paznici. Locul emana aerul unei baze mai degrabă de tip laborator decât militar. Pereții albi îmi aminteau de infirmeria mea improvizată iar un vag miros de antiseptic îmi întărea impresia. De ce ar risca totuși să țină prizonierii într-o clinică, nu îmi pot da seama. Mi-am ținut părerile pentru mine și am avansat cu grijă. În mod ciudat nu am dat peste nimeni prin labirintul de coridoare. Însă, locul a devenit destul de populat atunci când am coborât un nivel. Zeci de oameni în halate albe ne-au privit mortificați atunci când am intrat pe ușă. Oameni nevinovați care pur și simplu s-au aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit iar sângele lor este pe mâinile noastre. Și implicit pe ale mele. Unul din ei, într-un act eroic, a reușit să dea alarma înainte să își întâlnească creatorul. Toate forțele armate din zona știau acum de prezența noastră. Undeva în timpul măcelului l-am pierdut pe Ryan. A rămas în urmă iar noi nu ne-am întors după el și nici nu l-am așteptat.

Într-un final am ajuns și la celule. Prizonierii care ne interesau erau în număr de trei și se aflau în condiții destul de bune. Păreau bine hrăniți, erau curați și cât de cât nevătămați. Ne-au privit cu dispreț poate simțindu-se prea importanți sau poate erau scârbiți de sângele coagulat ce ne mânjea hainele. Zgomote de pași venind dinspre direcția din care venisem și noi ne-au avertizat de prezența din ce în ce mai apropiată a întăririlor inamicilor noștri.

-Exista o ieșire de urgență mai în față, ne-a anunțat Carter. Trebuie doar să ajungem acolo înainte să ne prindă ei din urmă.

-Luati-o înainte. Îi voi ține eu pe loc, a spus Meyer, care avea deja câte o armă în fiecare mână iar în ochi i se citea o determinare de fier.

-Te vor transforma în sită înainte ca tu să ai măcar șansa să tragi un glonț, i-a întors-o sergentul.

-Și tot vă voi câștiga câteva secunde prețioase. Acum mișcați-va. Am venit aici cu o misiune și am de gând să o duc la bun sfârșit. Ai obiecții șefule?

-Fa-ți de cap, a concis acesta apoi ne-a făcut semn să îl urmăm.

Urcam deja pe scara de incendiu când s-au auzit primele împușcături. Nina Meyer ne-a dat ocazia să scăpăm dar în același timp a renunțat la luptă. A fost învinsă de viață și s-a predat fără să scrâncească. Poate că a fost un gest curajos sau poate că a fugit de viitorul pe care ar fi putut să îl aibă. Cert este că nimeni nu va afla, căci ultimele sale gânduri au pierit odată cu ea.

Și în dreptul ieșirii din spate se adunaseră câțiva soldați. Împreună cu Carter și Evans am reușit să ne protejăm marfa și să scăpăm în pădure. Dar Evans fusese rănit. Șchiopăta iar umărul său stâng sângera

profund. Eram urmăriți îndeaproape iar el continua să rămână în urmă. Pe măsură ce puneam mai multă distanță între noi și urmăritorii noștri, Evans abea mai putea ține pasul. Oboseala, frica și un fel de resemnare crudă i se puteau citi pe chip. Pentru o secundă m-am oprit din alergat și am vrut să mă îndrept spre el. Era încă viu, cu răni relativ ușoare, putea supraviețui. Sunetul pașilor și al armelor care se descarcă se auzea din ce în ce mai aproape. Evans a observat că m-am oprit și mi-a zâmbit recunoscător. Apoi Carter m-a apucat de braț și m-a smucit brusc, trăgându-mă după el.

-Fugi White, avem o misiune. E prea târziu pentru Evans, mult prea târziu. Dacă ne oprim pentru el vom fi prinși. Asta îți dorești? Să murim cu toții pentru prostia unuia? Mișcă! mi-a ordonat în final când mi-a simțit ezitarea așa că m-am lăsat târâtă de el. Am auzit un urlet de agonie venind de undeva din urmă dar nu m-am uitat înapoi. Era prea târziu acum.

Într-un final ne-au pierdut urma prin desişul pădurii. Am oprit într-un loc ferit să ne odihnim și să ne asigurăm că oamenii pe care îi salvasem erau bine. Era deja noapte când ne-am întors la bază. După ce foștii ostatici au fost luați în primire, căpitanul ne-a chemat la raport. Carter i-a prezentat pe scurt cele întâmplate iar Roberts a dat din cap satisfăcut.

-Bine lucrat sergent. O treabă bina făcută. Desigur este regretabilă pierderea unor camarazi de arme așa de talentați și vom fi complet îndurerăți să le anunțăm familiile. Dar să privim partea bună. Este sacrificiul lor ceea ce a permis realizarea misiunii. Au avut morți onorabile și ne vom aminti mereu de ei cu drag. Vă puteți retrage acum, v-ați câștigat câteva zile de odihnă.

Am salutat amândoi apoi ne-am îndreptat spre camerele noastre fără să ne adresăm vreun cuvânt. M-am trântit în pat, așa murdară cum eram, și m-am zgâit contemplativ la tavan. Nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă sacrificiile acestea chiar fuseseră necesare. Am preferat să adorm, conștientă de răspunsul acestei întrebări.

Ca și cum chiar ar exista un fel de echilibru cosmic, următoarele mele zile s-au scurs fără incidente. Nu am mai fost chemată pe front. Mi s-a cerut doar să mă ocup de bolnavii mei așa că m-am conformat fără tragere de inimă. Asta arată și cât de mult la păsa lor, celor care dețin puterea, de insignifiantele lor jucării. Îi trimit în luptă nepregătiți, expuși, fără mijloace de scăpare sau de ajutor. Ca niște miei suculenți trimiși la tăiat pentru lupul cel mare și rău. Fericirea mea, dacă o pot numi așa căci începeam să mă îndoiesc din ce în ce mai mult de propriile mele sentimente, nu a fost una de lungă durată. Iată că eram din nou solicitată de către domnul căpitan. Atunci când el face o asemenea solicitare e ca

și cum la momentul respectiv ar fi vrut să fi fost deja acolo și să fii gata de plecare înainte să ajungi măcar. M-am grăbit deci să răspund la apel. Totuși, când am ajuns ușa era închisă dar puteam auzi căpitanul vorbind nervos cu cineva, după voce presupun că era sergentul Carter. Deși e împotriva bunelor maniere și a eticii de bază nu m-am putut abține să nu trag puțin cu urechea, o decizie pe care aveam să o regret destul de repede.

-Sergent mă bazăm pe tine să duci misiunea la bun sfârșit și cu rezultatele dorite. În schimb din nefericire în loc să te întorci doar tu și prizonierii iată că de White nu ai reușit să scapi. Un accident neplăcut. Nu trebuie să-ți reamintesc că scopul misiunii fusese eliminarea elementelor perturbatoare ale bazei noastre, știi și tu asta la fel de bine ca mine. Era o misiune sinucigașă din start. Doar pentru că îți apreciez calitățile de strateg nu vei fi penalizat pentru această greșeală. Dar de acum încolo White va fi crucea pe care tu vei fi nevoit să o porți. O vei lua cu tine în campania din Rusia. Întoarcerea sergentului White din această misiune nu este imperios necesară. M-am făcut înțeleș?

-Da, să trăiți! S-a auzit răspunsul sergentului apoi abea am avut timp să iau o poziție nevinovată căci acesta a deschis imediat ușa, aruncându-mi în treacăt o privire ucigătoare ochii săi albaștrii deschis luând o alură metalică, că două gloanțe care mi-au înghețat sângele în vene și mi-au străpuns inima până în străfunduri.

Desigur motivul pentru care fusesem chemată era să fiu cordial anunțată că trebuie să-mi abandonez clinica improvizată și să-l acompaniez pe sergentul Carter în campania sa din Rusia. Am mimat surpriza și apoi l-am asigurat pe căpitan de loialitatea mea și spiritual meu patriot enorm deși în mintea mea încercăm încă să diger noile informații. Căpitanul mă voia eliminată iar eu habar nu aveam de ce. Poate politica mea referitoare la drepturile victimelor și îndatoririle doctorilor nu a picat prea bine la dosar. Recunosc că pe câmpul de luptă tind să nu discriminez între aliat și inamic când vine vorba de răniți. Obligația mea de medic este să vindec, să alin durerea indiferent de rasă, clasă socială și preferințe politice dar se pare că în război chiar și aceste mici urme de umanitate și moralitate trebuie aruncate pe fereastră ca niște ambalaje nefolositoare ce învelesc o ciocolată veche pe care toată lumea s-a săturat să o tot înghită. Sau poate am călcat pe coadă pe cine nu trebuia. Nu am fost foarte excesiv de amabilă cu sergentul Pavlov pur și simplu fiindcă simpla să persoană îmi provoacă mini pusee de repulsie dar mă îndoiam că o atenționare de la el ar fi contat prea mult pentru căpitanul Roberts. Am fost lăsată să plec după ce mi-a mai fost aruncată încă o bombă. Plecarea spre Rusia va avea loc a doua zi dis de dimineață. Am mulțumit printre dinți pentru atenționare și m-am grăbit spre camera mea să-mi pregătesc un bagaj, încercând să aleg numai

lucruri de importanță maximă. Nu știam cum va fi și sentimentul de panică începea deja să-mi dea târcoale. Ceva era însă sigur. Situația mea tocmai ce se agravase. Și mai era o întrebare care nu-mi dădea pace. De ce a insistat Carter să-l urmez și nu m-a lăsat să încerc să-l salvez pe Evans așa cum intenționam să fac. Cu siguranță că acela ar fi fost sfârșitul meu și așa misiunea sa ar fi fost îndeplinită. El a ales în schimb să mă salveze. Se pare că îi datorăm viața acestui om dubios în care nu puteam avea încredere. Situația asta devenea din ce în ce mai ciudată.

Plecarea în Rusia a avut loc a doua zi, conform planurilor. Urma să trecem curând de la căldura insuportabilă a pădurii amazoniene la frigul mușcător al taigaiei siberiene, unde se află un laborator de cercetare rus. Aparent misiunea noastră completă era să ne infiltrăm și să aflăm ce experimente fac ei acolo, în special să aflăm dacă zvonurile despre o armă biologică extrem de potentă erau adevărate. După cum am mai zis în război totul e permis. Principiul ăsta se poate pune în aplicare și când e vorba de arme. Nu există nimic care poate opri pe cineva să folosească arme biologice. Singura problemă este faptul că nu le poți controla în totalitate și existând riscul de a expune proprii oameni la efectele nocive ale acestora. Dacă rușii au reușit totuși să creeze un virus sau o bacterie sau la naiba vreo ciupercă ucigașă care știe să facă diferența dintre un american și un bătrân sovietic atunci eram în mare pericol. Orele au trecut extrem de greu în elicopterul îmbâcsit de oameni care mâine s-ar putea să nu mai fie, doar un alt șir de nume pe o viitoare piatră memorială. Nume printre care putea prefigura și al meu, sau cel puțin acesta era planul. Habar nu aveam de ce acceptasem o misiune de unde se aștepta să nu mă întorc decât între patru scânduri. Probabil că ajunsese și eu la fel ca toți ceilalți, insensibilă la propria viață, dorindu-mi în secret moartea. Asta și faptul că nu puteam refuza un ordin dat direct de căpitan. Singură am ales să mă arunc în groapa cu lei fără nici o armă care m-ar putea apăra de ferocitatea atacatorului meu. Mă aflam în derivă în marea formată din cadavrele camarazilor mei căzuți la datorie, și dintr-un moment în altul colacul meu de salvare avea să se spargă. Am aterizat undeva în centrul taigaii siberiene, o zonă aflată la nord de Moscova, unde există o mică bază militară Americană improvizată. Aș zice că frigul e o schimbare binevenită față de căldură și umiditatea din amazon dar ar fi o minciună. Baza noastră militară este impropriu spun. Arată mai de grabă ca o tabără de excursioniști. Corturile păreau că urmează să-și ia zborul iar focurile ardeau cu timiditatea bunicii când l-a întâlnit pe bunicu, care o fi fost acela. Carter a preluat conducerea imediat ce piciorul sau delicat a atins pământul semi

înghețat. Ne-au fost repartizate corturi și provizii cum ar fi hainele impermeabile la frig pe care abea așteptam să le încerc și mie provizii medicale noi (adică o sticlă de votcă, care merge bine la degerături și câteva bandaje amărâte plus jumătate de sticlă de dezinfectant).Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă duc în noua mea locuință, unul din corturile amărâte, și să mă schimb în hainele călduroase.Suportii mult mai bine schimbarea de mediu atunci când ești pregătit pentru ea.Apoi mi-am luat gentuța cu minuni și m-am dus să-mi caut șeful să aflu ce urma să fac până la misiunea noastră periculoasă de infiltrare, cunoscută și că posibila mea înmormântare, după cum se rugau unii.Carter era practic în mijlocul taberei dând ordine în stânga și în dreapta și toată lumea se grăbea să le îndeplinească, probabil pentru că țineau la pielea lor.L-am lăsat să termine apoi l-am întrebat ce aş putea face eu.

-Pai nu știi sergent, din moment ce ești doctor tu ce crezi că ar trebui să faci?Dacă verificarea clinicii de aici nu este pe lista ta, îți sugerez să o notezi, mi-a răspuns placid și s-a întors să vorbească cu altcineva mai important.

M-am abținut să îi răspund și m-am îndreptat spre un cort mai mare deasupra căruia se afla o pancardă amărâtă pe care cineva scrisese strâmb "Clinică".Situația răniților de aici nu era foarte roză.Mulți sufereau de degerături, am văzut chiar și câțiva cărora au trebuit să li se taie degetele sau chiar câte un membru din cauza frigului.Erau desigur și multe răni prin împușcare specific oricărei lupte armate.Doctorii de aici păreau să țină situația sub control și după atitudinea lor am înțeles destul de repede că prezența mea acolo nu era necesară.Așa că am ieșit înapoi în aerul rece și m-am îndreptat tremurând puțin spre cortul meu.Prima mea zi într-o altă țară străină s-a terminat astfel, fără prea multe incidente notabile.

Dimineață m-a trezit tusea care anunța un început sigur de pneumonie a unui soldat ce a trecut pe lângă cortul meu.Am mâncat împreună cu ceilalți la cortul cu rol de cantină niște fasole la conservă cu pâine uscată, care nu mai avea mult până ce urma să mucegăiască.O masă demnă de un soldat.Dar cum mai ales pe condiții de ger foamea era sfânta nu prea conta ce mănânci atâta timp cât băgai ceva în stomac.După masa în celălalt cort mare și jerpelit care mai exista în tabăra pe lângă clinică și cantină a avut loc prima întrunire militară efectivă.Se pare că în timp ce eu am fost metaforic dată afară de către doctorii de aici și m-am acomodat cu cortul meu, Carter a strâns informații despre situația taberei, care ca să fim sinceri nu era foarte bună.Mai mult de jumătate din iscoadele lor nu s-au întors înapoi la

bază, iar cele care au reușit nu au oferit răspunsuri mulțumitoare legate de locația laboratorului rus. Cu alte cuvinte nu aveam habar unde se afla acesta, dar știam momentan câteva zone în care sigur nu se află ceea ce este totuși destul de bine. Dar nu suficient de bine pentru domnul Carter care a organizat imediat o nouă tura de recunoaștere în care eu n-ar fi trebuit să iau parte în calitatea mea de medic dar spre surpriza mea urma să îl însoțesc chiar pe stăpân în persoană. Eram cinci echipe de câte doi ca să acoperim toată zonă încă necercetată. El era de părere că fiind câte doi în caz că se întâmplă ceva măcar unul va reuși să se întoarcă la tabără și să transmită informațiile de care aveam destul de mare nevoie. Cum sergentul este un om al acțiunii am pornit fără alte pregătiri în recunoaștere. El mergea în față iar eu îi păzeam spatele și mă așteptam să fiu lichidată prin vreun colț al pădurii ăsteia înghețate unde nu-mi va găsi nimeni cadavrul. Nu-i ca și cum cineva ar avea vreun interes să mi-l caute în primul rând. Vremea era relativ bună. Vântul necruțător bătea destul de lin iar fulgi leneși se legănau încet pe covorul subțire și pufos de zăpadă ce începea să se formeze pe jos. Arată mai mult cu un peisaj de poveste decât ceea ce era de fapt, și anume un simplu fragment dintr-un coșmar. Niciunul din noi nu a scos o vorbă pur și simplu mergeam înainte fără să ne abatem de la cărarea formată printre copaci, atenți să nu călcăm în vreo groapă mascată de ninsoare. Mersesem deja vreo oră când Carter m-a oprit și mi-a făcut semn să mă ascund într-un tufiș din apropiere. L-am urmat fără tragere de inimă. În fața noastră se afla un cerb uriaș, dar nu acesta era preocuparea noastră ci soldatul care era ascuns la câțiva copaci distanță de noi ce avea arma îndreptată spre sărmanul animal. Din fericire prezența noastră nu fusese remarcată. Soldatul purta o căciulă de blană ce-i ascundea părul blond iar fața rozalie era ascunsă de luneta armei. De parcă nu era suficient de evident că este rus s-a mai auzit destul de clar și un cyka blyat murmurat în grabă după ce animalul a fugit alarmat de atâtea zgomote suspicioase. Carter în schimb nu a stat pe gânduri și din câteva mișcări se afla deja lângă soldat, immobilizându-l înainte ca acesta să aibă măcar ocazia să scape. Se zvârcolea ca un pește pe uscat și înjura de mama focului dar Carter i-a pus cutitu la gât și l-a amenințat cu moartea dacă refuza să ne ofere informații. Acesta în schimb nici nu voia să audă și continua să înjure în limba sa și pe mamele și tot neamul nostru, am reușit eu să înțeleg cu rusa mea de baltă. Și atunci s-a auzit primul pocnit, urmat de încă două în timp ce Carter rupe pe rând degetele nefericitului. Chiar și eu m-am înfiorat la auzul zgomotului acela scos de articulațiile care cedează și oasele care se sfărâma. Văzând că nu scoate nimic, Carter i-a luat întreg brațul și dintr-o singură mișcare i l-a frânt. Atunci soldatul a căzut ca un sac de cartofi la pământ, plângând și cerându-ne într-o engleză spartă

îndurare. Asta nu l-a oprit pe Carter să îl apuce de guler și să-i mai caftească, câțiva pumni înainte să-l întrebe din nou de locația laboratorului lor. Și ca prin minune de data aceasta am obținut un răspuns. Mă pregăteam să scot niște pansament din geantă ca să pansez soldatul rănit când Carter și-a luat pistolul și i-a înfipt un glonț drept în ceafă, închizându-i acestuia gura definitiv.

-De ce-ai făcut asta? Deja ne spusese ce voiam să știm, chiar era necesar să-l omori?

-Da chiar era. Suntem în război White. Ei sunt inamicii noștri. Este necesar să-i omorâm, așa stă treaba. Ei mor noi nu, așa se câștigă războaiele. Nu mai fi un copil și trezește-te la realitate. Așa stă situația acum.

N-am mai zis nimic, așa că el s-a întors cu spatele la mine și ne-am îndreptat înapoi spre tabără. Nu știu dacă din cauza vremii sau atmosferei glaciare dintre noi dar simțeam răcoarea până în adâncul sufletului. Simțeam cum în sângele meu se formează mici picături de gheață iar în minte nu făceam altceva decât să-i repet cuvintele. Se pare că indrădevăr... așa stătea situația.

Din moment ce acum știam locația bazei lor nu mai rămânea decât să elaborăm un plan de acțiune. Părerile erau împărțite. Unii credeau că era mai bine să mergem în număr restrâns și să ne furișăm înăuntru cumva (cumva-ul acesta lăsa mult loc liber pentru imaginație) în timp ce alții credeau că abordarea directă cu o forță armată numeroasă ar fi cea mai optimă. Decizia finală a luat-o Carter care era de părere că o infiltrare nedetectată ar fi imposibilă într-o bază de cercetare care se respectă așa că un atac direct s-ar putea să fie mult mai convenabil. Cu puțin noroc în confuzia creată de atac câțiva dintre noi vor reuși să ajungă înăuntru și să obțină informațiile pentru care toți consideram (sau ne mințeam pe noi înșine) că merită să ne riscăm viețile. Somnul meu nu a fost foarte liniștit în acea noapte iar dimineța în oglindă o față morocănoasă încadrată de un păr negru ciufulit m-a întâmpinat, ochii mei negrii oboșiți părănd ca niște fântâni în care mi s-a innecat raționamentul. Supa chioara pe care o băusem noaptea trecută se digerase deja iar stomacul meu își cerea drepturile așa că m-am dus în cortul cantină să-mi ridic rația de pâine prăjită cu unt și cafea de dimineață. Ca de obicei mi-am luat tava cu mâncare și m-am așezat la o masă cât mai în spate ca să mă pot bucura de liniște binemeritată.

Însă se pare că atitudinea mea antisocială nu mi s-a citit în comportament destul de clar căci o fată înaltă cu un păr roșcat bogat prins într-o coadă de cal s-a așezat pe bancă lângă mine și a început să vorbească. Nu am fost foarte atentă dar spunea ceva despre dorul de

casă și viitoarea ei căsătorie cu bărbatul viselor sale. O fetișcană care nici măcar nu avusese șansa să își înceapă viața. M-am întrebat în treacăt ce o fi căutând în groapa asta a iadului. După ce a terminat de mâncat mi-a spus la revedere și s-a îndepărtat. I-am făcut cu mâna în mod mecanic. La prânz deja eram pregătiți de acțiune. După un marș îndelungat întreaga noastră forță armată se afla în fața unei structuri din beton care presupun că era laboratorul. Însă în mod straniu nu era nici un paznic. Era o liniște mormântală. Am simțit părul de pe mâini cum mi se ridică. Ceva nu era în ordine. Am format trei echipe din câte zece oameni și am intrat, fiecare alegând câte o direcție, restul cavaleriei noastre rămânând afară să ne aștepte. Nu eram pregătiți pentru scena pe care am găsit-o. Soldați ruși erau pe jos, innotând în câte o baltă de sânge. Printre ei se vedeau și câțiva oameni cu halate care fuseseră inițial albe însă acum erau complet îmbibate în lichidul roșiat al vieții. M-am apropiat să îi studiez mai îndeaproape și ceea ce am văzut aproape mi-a întors stomacul pe dos.

-Sergent, am început eu, omul acesta are fața sfâșiată și ochii scoși și nu pare să fi fost un animal. Cineva l-a atacat și l-a mutilat în ultimul hal cu mâinile goale.

-Presupun că acel cineva este omul acela, mi-a răspuns arătându-mi un laborant cu mâinile pline de sânge și bucăți de carne umană înfipte în unghii.

Am tăcut amândoi, era destul de clar ce se întâmplase. Laborantul înnebunise și a atacat soldatul. Și era foarte probabil ca, cauza nebuniei să fie legată de motivul pentru care noi ne aflam acolo. Am avansat și mai mult în această clădire bizară ce părea mai degrabă un buncăr decât un spațiu de cercetare. În fiecare zonă în care intram dădeam de același scenariu. Moarte moarte și iar moarte. Era ca un cimitir sinistru în care nimeni nu s-a mai chinuit să-și îngroape morții. I-a lăsat pur și simplu în locul în care au căzut. Ne pregăteam să intrăm în altă cameră din acest labirint din beton când s-au auzit țipete. Oamenii noștri erau atacați. Am alergat repede în acea direcție dar am ajuns mult prea târziu. Am pierdut aproape o echipă întreagă. I-am găsit rupți în bucăți iar patru oameni îmbarcați în halate albe abea se mai târau pe jos unul dintre ei zgâriind încă cu înverșunare un soldat de-al nostru căzut. Nu înțelegeam cum era posibil ca aceștia să continue să fie în viață când erau plini de gloanțe ca niște manechine folosite pentru instructaje. I-am împușcat în cap și am pornit mai departe. Nu mai puteam face nimic pentru ei. Înainte să plec mi-a sărit în evidență unul din cadavre, părul roșu care o înconjura se pierdea în sângele împrăștiat peste tot. M-am apropiat și i-am citit plăcuța. Evelyn Thomas. O pereche de ochi verzi rămași deschiși, privind cu nepăsare moartea. Voi încerca să nu uit să trimit o scrisoare logodnicului ei. Cineva trebuia să-i spună că nunta lui

nu va mai avea loc. Cat eu am rămas în urma ceilalți au continuat să avanseze. Și judecând după zgomotele care se auzeau în față, aceștia au dat peste alt sălbatic. Mi-am scos arma și am respirat adânc, înaintând cu pași mici și fiind conștientă de fiecare zgomot. Inima îmi bătea așa repede încât credeam că îmi va părăsi corpul și va țopăi fericită spre libertate. Dintr-o dată am simțit o pereche de mâini puternice care m-au cuprins și m-am trezit într-un fel de dulap împreună cu sergentul Carter. Acesta mi-a pus imediat o mână la gură și mi-a făcut semn să tac și să ascult. Prin grilajul dulapului am văzut un om de știință. Mergea ciudat, cu corpul cocoșat și gâtul ușor aplecat în față. Avea mâinile și gura pline de sânge. Părea oarecum să adulmece. S-a apropiat de dulap și a inspirat adânc de câteva ori apoi s-a întors cu spatele să plece. În acel moment Carter a lovit ușa dulapului cu piciorul și a sărit în spatele omului –bestie înfigându-i un cuțit direct în ceafă, secționându-i măduva și omorându-l pe loc.

-Am dat de încă cinci nenorociți ca el în camera cealaltă. Le-am venit de hac dar am pierdut și echipa alfa și echipa beta. Nu știu dacă ceilalți mai sunt în viață nu am reușit să dau de ei.

Am dat scurt din cap și am trecut peste cadavrul proaspăt al cercetătorului rus. Era clar că un experiment de-al lor mersese extrem de prost dar aveam nevoie de detalii. O adunătură de nebuni nu erau o informație mulțumitoare pentru căpitanul Roberts. L-am urmat pe Carter întrebându-mă de ce am fost din nou cruțată în loc să fiu lăsată ca aperitiv pentru posibil canibali? Lichidarea mea nu făcea cumva parte din misiunea lui? Sau dorea să fie el personal cel ce îmi făcea felul vrând astfel să mă țină în viață până la momentul potrivit. Habar nu aveam și în momentul de față nici că-mi pasă. Eram mai absorbită de către peisajul care părea să se repete la infinit. Oriunde mergeam o mare de sânge ne întâmpina. În unele locuri nici măcar nu erau cadavre întregi. Vedeai doar câte o mână aruncată neglijent sau un ciot de picior uitat undeva în haosul general. Am înaintat în continuare până am ajuns într-o cameră mai mare care părea să fie centrul de comandă. Carter s-a așezat la un calculator și a introdus un stick în unitatea centrală. Cred că avea un fel de program ce îi permitea să spargă securitatea rușilor sau ceva de genul căci după câteva minute aveam în față toate informațiile despre experimentul Anuva (nume ce înseamnă ironic presupun, ‘un nou început’). Rușii reușiseră să creeze un gaz care afecta sistemul nervos omenesc întorcându-l la un stadiu primal de animal înnebunit. Nu a fost nevoie decât de o mică greșeală. Cineva care a uitat să infileteze bine o canistră cu gaz sau a scăpat-o și gazul s-a împrăștiat transformând toți oamenii în victime. Nu am putut ști sigur cum se întâmplase dar era clar că cercetătorii și câțiva soldați au fost expuși tocmai invenției lor. Guvernul american putea deci sta liniștit. Rușii nu făcuseră nici o

descoperire majoră și nu erau momentan un pericol eminent pentru noi. Carter a copiat toate informațiile pe stick și a distrus calculatorul. Cu puțin noroc poate că nu exista un alt loc în care erau stocate aceste fișiere. Și chiar dacă era, nu ar fi o problemă. Nici măcar descreierații ruși nu ar folosi în plină luptă o armă pe care nu o puteau controla, din simplul motiv că nu aveau nimic de câștigat. Din cele trei echipe care am intrat în baza inamică am ieșit doar eu și Carter. Ne-am întors tăcuți în tabără, unii dintre noi plângându-ne morții iar ceilalți mulțumind în gând că nu fuseseră aleși să facă parte din echipele care au intrat în teritoriul inamic. În acea noapte am visat că eram sufocată de o mare de păr roșu ondulat. M-am trezit lac de sudoare cu inima bătându-mi cu putere. Viața nu era dreaptă și victimele războiului nu vor înceta niciodată să existe. Pur și simplu, așa stătea situația. Am adormit cu greu la loc visând la moarte și la Amazon unde bănuiam că aveam să ajung din nou. N-aveam atunci de unde ști că mă înșelam amarnic. Nu aveam să mai văd Amazonul niciodată.

A doua zi, de dimineață am fost anunțată că sergentul Carter mă aștepta la raport în cortul său așa că m-am îmbrăcat repede, mi-am dat fugăr cu pieptănul prin părul ciufulit și m-am prezentat la datorie. Am întrebat cordial dacă pot intra și mi s-a răspuns afirmativ. Carter era întors cu spatele la mine, având doar pantaloni pe el. Pentru prima oară am realizat ce viață grea a avut sergentul judecând după numeroasele cicatrici care îi brăzdau spatele. Am simțit că într-un fel ciudat îi invadez intimitatea zgăinduma la semnele de pe pielea sa așa că mi-am întors privirea în altă direcție. El și-a luat o bluză apoi s-a întors spre mine. -White am vrut să îți aduc la cunoștință ultimele ordine primite de la căpitanul Roberts. A fost mulțumit de succesul nostru din misiunea precedentă și ar dori ca noi să rămânem aici să ajutăm în lupta contra rușilor. Întrebări?

-Nu, să trăiți! -am răspuns mecanic.

-Atunci ești liberă să te întorci la îndatoriile tale, ma expediat el astfel. Din moment ce eram liberă să îmi reiau îndatoriile m-am îndreptat spre cortul clinică, fără să uit totuși încercările mele anterioare nereușite de a-mi profesa meseria în această tabără. Dacă urma să rămân trebuia să mă pot ocupa și eu de răniți din moment ce eram doctor la fel ca toți ceilalți, nu mă aflam cumva pe un nivel inferior lor. Dar faptul că eram o străină nu era în favoarea mea. Ei nu știau ce-mi poate pielea și nu erau dornici să lase un necunoscut să le fure o parte din treabă. Clinica era un mod impropriu de a numi cortul mare ce adăpostea răniții. De fapt era doar un cort supradimensionat cu câteva provizii medicale împrăștiate alandala și fiind mult prea plin cu bolnavi aflați în diferite stadii, unii

muribunzi alți doar puțin atinși de pneumonie sau gloanțe inamice. O altă problemă era frigul. Micile aeroterme plasate fugăr prin cort nu reușeau nici pe departe să câștigate lupta cu frigul siberian, așa că pe lângă rănile și afecțiunile pe care le aveau bolnavii trebuiau să reziste în aceste condiții precare. Purtau haine groase și erau înveliți cu câte două rânduri de pături. Mi se făcea sincer milă uitându-mă la ei dar nu aveau de ales. Am intrat în cort ignorând privirile urâte cu care am fost întâmpinată și am început să arunc o privire la fișele de observație a unor pacienți de care nu părea să se ocupe nimeni. Asta nu era ceva neobișnuit, fiind atât de puțini medici și atâtia pacienți era imposibil ca, câțiva să nu fie lăsați pe dinafară. Chiar și eu în Amazon lăsăm uneori răniții pe mâna asistentelor pentru a putea face față. În această clinică erau patru doctori și cinci asistente și aveau pe mâna cel puțin patruzeci de răniți și bolnavi. Mi-am petrecut întreaga zi cosând răni și tratând pneumonii, cea mai frecventă infecție virală întâlnită în aceste condiții meteo. După vrea două trei zile ceilalți medici s-au obișnuit cu prezența mea și au devenit chiar aproape agreabili, dându-mi sfaturi și ajutându-mă să iau decizia corectă legată de tratamente posibile. Răniții continuau să vină, ca o furtună de zăpadă care nu se mai oprește iar paturile erau insuficiente. Eram uneori nevoiți să punem câte doi trei bolnavi în același pat doar ca să avem loc să-i tratăm pe toți. Totuși din cauza condițiilor proaste și a proviziilor precare mai mulți pacienți ajungeau în niște gropi comune săpate undeva la marginea taberei, puțini reușind să se recupereze, și mulți din aceștia ajungând înapoi pe frontul de luptă unde ajungeau să li se alăture cât de curând camarazilor ce au pierdut lupta cu boala. Frontul de luptă era un tărâm al oaselor din care puțini scăpau cu viața, iar cei care reușeau nu făceau decât să amâne inevitabilul. Moartea este o doamnă nemiloasă și capricioasă. Se joacă cu tine te ațâță cu ideea halucinantă a supraviețuirii doar ca să ajungă în final să te cuprindă în îmbrășișarea ei rece, aducând întunericul etern. În decursul zilelor mele în clinica am ajuns destul de apropiată de una din asistente, Mia Montana, o blondă minionă cu mâini de fier și suflet mare. Cu ajutorul ei am reușit să salvez mai mulți soldați decât am reușit vreodată cu asistentele nepricepute pe care le aveam în Amazon. Stăteam cu ea la masă în cortul cantină când un soldat a intrat speriat țipând din toți rărunchii după un doctor. Situația pe front se agravase, era nevoie de noi în prima linie de atac. M-am uitat la Mia și ea a dat din cap îngândurată. Aveam să mergem pe front să înfruntăm războiul la intensitatea sa maximă. Am simțit urmele de gheață ale morții atingându-mi inima. Ne-am terminat mâncarea și ne-am pregătit de drum. Cu geanta de prim ajutor atarnându-mi grea pe umăr și o pușcă de pe vremea comunismului în brațe am pornit la drum către moartea care ne așteapta cu brațele deschise.

A doua zi, dis de dimineață am început lungul marș prin zăpadă, în spatele tancurilor care serveau ca linia principală de atac. Cu cât ne apropiam mai mult de zona în care avea loc bătălia cu atât se schimba peisajul. În locul zăpezii albe imaculate o mare roșie și maronie ni se împrăștia prin ghetele groase. Leșuri lăsate de izbeliște erau presărate din loc în loc ca niște flori într-o grădină morbidă. Carter se afla exact în mijlocul acțiunii conducând unul dintre tancuri. În afară de Mia era totuși singurul pe care îl cunoșteam cât de cât așa că eram atentă la fiecare mișcare pe care o făcea, cunoscându-i priceperea militară. Dacă cineva putea scăpa cu viața din iadul ăsta acela era Carter. Mary Stones și Issac Bowe erau ceilalți medici selectați să intre în acțiune, ceilalți rămânând să aibă grijă de răniții din tabără. Stones era o huidumă de femeie cu părul tuns băiețește și cu niște mușchi proeminenți făcuți pentru amputări și cărat răniți. Issac în schimb era mai degrabă uscățiv și slăbuț, făcând un contrast hazliu alături de colega să. Amândoi păreau agitați dar gata să își ducă datoria la bun sfârșit. Eu știam cum să mimez hotărârea și curajul chiar dacă în sinea mea mă rugam, ca de fiecare dată când mergeam pe front, să mă întorc într-o bucată. Nu știu la ce sau cine mă rugam mai exact, nefiind o credincioasă convinsă dar nici o atee flegmatică. Simțeam totuși nevoia de protecție divină căci numai pe asta te poți baza atunci când în jurul tău filmul morții continuă să se deruleze fără încetare. Ne-am dat seama că am ajuns atunci când țipetele răniților au început să se audă. Am trecut la treabă instant. Fiecărui rănit pe care îl întâlneam îi injectăm o doză bună de morfină ca să-i ajute cu durerea apoi încercam să mă ocup de starea lor generală. Pe cei care aveau șanse de supraviețuire i-am tratat cât de bine am putut cu ajutorul Miei și a lui Stones care îi căra în afara pericolului și îi plasa în grijă unor voluntari dispuși să se întoarcă cu rănitul în tabără, mai mult ca să păcălească pentru puțin timp jocul morții decât din simț civic. Erau totuși și răniți pentru care nu am putut face mai mult decât să le alin durerea în ultimele momente. Eram plină din cap până în picioare cu sângele altor oameni. M-am oprit puțin și am luat niște zăpadă într-o încercare jalnică de a mă șterge de toată nenorocirea războiului, de parcă mâinile curate m-ar putea ajuta să uit pentru un moment unde mă aflu de fapt. M-am șters totuși, și am continuat să înaintez, ajutând fiecare om care îmi ieșea în cale. La un moment dat cred că am ajuns să ajut chiar și câțiva ruși muribunzi. În jocul războiului nu există legi iar oamenii inamici sau nu tot oameni rămân. Nu aveam de gând să refuz să-i tratez doar pentru că țara lor alegea să fie inamică țării mele. Un om masiv purtând o căciulă cu blană în mijlocul căreia era cusută cu negru o cruce a dat din cap în semn de recunoștință când i-am dat pe mână un soldat amețit. Iată că există înțelegere și în locuri în care te aștepti cel mai puțin să o

găsești.M-am uitat în jur încercând să gădesc o figură cunoscută.Am văzut-o pe Mia aplecată peste un muribund și închizându-i ochii în timp ce șoptea presupun o rugăciune pentru sufletul sărmanului.Carter era undeva înafara razei mele vizuale probabil făcând pe Rambo, omorând ruși în stânga și-n dreapta, sau cel puțin așa mi-l imaginam eu.M-am îndreptat spre Mia și i-am făcut semn să mă ajute să scot pe cineva de sub dărâmături.Era un biet amărât care își pierduse ambele picioare.Ne-am uitat una la alta iar eu am dat din cap și i-am administrat soldatului o doză de morfină.Nu aveam cum să-l ajutăm mai mult de atât.Situația a continuat să se repete.Împrăștiam morfină în stânga și în dreapta dar foarte puțini oameni vor ajunge să vadă și ziua de mâine.Din toate direcțiile nu eram înconjurată decât de sinistrul vals al morții.M-am cutremurat dar m-am forțat să continui.Încercam să mă automotivez.Ceream putere divină să mai salvez încă unul.Măcar încă unul.Apoi când reușeam îmi repetam din nou că mai trebuia să salvez încă un om.Și apoi încă unul.Dintr-o mare a morții salvăm naufragații ce aveau norocul să știe să innoate.Orele treceau și oboseala începea să-și facă simțită prezența.Dar continuăm să mă motivez, să-mi spun că încă mai pot ca încă trebuie să continui lupta.Am rămas în picioare până când morfina mi s-a terminat și în loc de bandaje foloseam haine rupte de la soldați morți.Pur și simplu refuzăm să mă opresc.Am părăsit linia de atac doar în momentul în care Mia m-a tras de mânecă și m-a ghidat încet înapoi spre tabără.Pentru ziua aceasta lupta se terminase.Luna atârna aruncată pe cerul înstelat.Poate din oboseala părea să aibe o ușoară tentă roșiatică ce oglindea imaginile oribile pe care le-am privit în ultimele câteva ore.Nu era ușor să fii medic de război iar uneori stăteam și mă întrebam ce m-a împins să aleg această cale.Am vrut ceva diferit, am vrut să fac o schimbare.Să fac ceva ce puțini ar putea, ceva special.Dar n-am reușit decât să mă afund într-o groapă a disperării în care dacă nu ai grijă unde calci ajungi să te scufunzi.Un centimetru poate face diferența dintre viață și moarte.Un pas greșit te poate trimite să-ți cunoști Creatorul. Și iată că totuși eram încă în viață.Un cal care știe să meargă doar în L care a reușit totuși să treacă bariera inamică și să rămână în viață.Uneori am impresia că mă asemăn mai mult cu un nebun care poate merge doar în diagonală călcând peste cadavrele sărmanilor căzuți la datorie.Înainte să mă culc am făcut un duș rece ca să mă lepăd de toată mizeria,de mirosul pregnant al disperării.Am adormit imediat ce capul meu a atins perna gândindu-mă cu groază că a doua zi va trebui să iau totul de la capăt.Eram totuși încă aici încă vie încă simțind fiecare junghi de vinovăție pentru simplul fapt că existența mea continuă în timp ce a altora se termină brusc și violent.Războiul e o mașinărie a morții care nu se va opri niciodată din funcționare.Somnul meu a fost neîntrerupt și din fericire pentru mine fără vise.Dimineța

următoare Mia mă aștepta în fața cortului meu. Mi-a văzut fața secătuită de toate emoțiile, având doar o privire pierdută și o lipsă totală de expresie și a ales să facă ceva ce nu mi s-a mai întâmplat vreodată. M-a îmbrățișat. Am simțit cum căldura ei îmi inundă corpul așa că m-am agățat disperată de ea. I-am simțit inima cum bate puternic pompându-i în fiecare secundă sângele ce-i permitea să rămână în viață. Am început pentru prima oară în viața mea să plâng mai întâi încet apoi în hohote. Mă simțeam ca un copil în brațele mamei sale, ocrotit de toate relele pământului deși nu aveam de unde să știu dacă acesta era sentimentul exact, fiind orfană de la o vârstă fragedă. I-am mulțumit Miei și am mers amândouă să mâncăm. Probabil că a înțeles din comportamentul meu că nu vreau să vorbesc despre mica mea criză de plâns căci a avut destul tact încât să se prefacă că aceasta pur și simplu nu s-a întâmplat. Ne-am mâncat într-o liniște plăcută carnea de pui afumată cu mazăre la conservă. Atunci și acolo măcar pentru un moment totul era bine.

M-am surprins de multe ori în timpul schimburilor de focuri căutându-l prin mulțimea de capete acoperite de căști din metal pe Carter. Era ca un fel de reper la care continuăm să mă întorc. Atâta timp cât el era bine era ca și cum aveam o șansă să câștigăm acest război inutil. Munca mea era multă și minuțioasă. În primele câteva zile din câți eram am mai rămas doar eu și Mia că personal medical activ pe front. Era imposibil să ținem pasul cu numărul enorm de răniți mai ales că din a doua zi le-au venit și rușilor tancurile. Mia deși era doar asistenta a fost promovată de nevoie la gradul de doctor și se ocupa și ea pe cât de bine putea de sărmanii soldați.

-Nu putem face față Moira e imposibil, mi-a spus ea în timp ce târam la adăpost ce mai rămăsese dintr-un soldat.

- Știu, dar suntem numai noi Mia, nu avem de ales, trebuie să ne descurcăm, am îmbărbătat-o și i-am lăsat pe mână muribundul ca să mă apuc să tratez un alt om căzut la datorie. Eu în loc să fiu atentă la ce se întâmpla pe front mă uitam doar după bolnavi și am fost surprinsă, să aud la un moment dat pe cineva țipând la mine.

-White, capul la cutie, acum!

M-am conformat imediat și am putut să văd efectiv glonțul trecând la câțiva centimetri de capul meu. M-am întors să-i mulțumesc lui Carter, căci știam că lui îi aparținea acea voce autoritară și categorică. Am împietrit când l-am văzut. Era întins pe jos într-o baltă crescândă de sânge. Am alergat repede spre el și l-am târât la adăpost apoi am început să caut rana. Un glonț îi trecuse prin abdomen la câțiva centimetri de stomac. Dar pe partea cealaltă nu se vedea pe unde a

ieșit. Am înghițit în sec când am realizat că glonțul se afla probabil încă în el. Omul ăsta avea nevoie de o operație chiar atunci iar eu abea aveam materialele necesare . Am lăsat-o pe Mia sa se ocupe de ceilalți răniți și m-am pregătit de procedură. Mi-am spălat mâinile cu puțină zăpadă și i-am curățat pe cât de bine am putut rana de glonț. Am scos bisturiul și am mărit gaura suficient să-mi încapă două degete apoi am început să caut. Chiar și sub efectul morfinei am simțit cum s-a crispat în momentul în care am găsit glonțul și l-am mișcat din locul său. Am pus glonțul într-un mic buzunăraș din geanta mea apoi i-am pansat pe cât de bine am putut rana și am chemat voluntarii să îl care până în tabără. Dacă nu ar fi fost situația așa precară m-aș fi dus și eu cu ei să mă asigur că este tratat cum trebuie dar datoria nu îmi permitea. Nu înțelegeam în schimb de ce îi purtam atâta grijă sergentului. Probabil pentru că îmi salvase viața de cel puțin trei ori până acuma și simțeam că îi eram datoare. Am încetat să îmi mai pun întrebări stupide căci Mia mă chema să verific un soldat care rămăsese cu un singur ochi. Din fericire părea că glonțul reușise cumva doar să îi distuga ochiul neajungând astfel la sistemul nervos central. L-am pansat și s-a întors din nou la arme. Aveam sal recunosc mai târziu printre trupurile înșirate pe jos, cu jumătate de corp zdrobită de un tanc inamic. Moartea tinde să nu ierte de două ori în aceeași zi. Ajunși înapoi în tabăra m-am îndreptat imediat spre clinică. Voiam să văd cum se simte Carter. Părea palid și era în stare febrilă. Am pus o compresă cu apă rece pe frunte și i-am administrat un antibiotic. Speram din tot sufletul să nu fie septicemie. Nu aveam de gând să pierd încă un om. Cel puțin nu pe el, singurul pe care îl cunoșteam din această adunătură de străini. El era puntea mea către o lume deja vizitată și un om care îmi salvase viața. Îi eram datoare trebuia să îl fac bine cumva. L-am luat mâna fierbinte și am strâns-o apoi am dus-o la buze și am făcut ceva ce nu fac prea des. M-am rugat. M-am rugat pentru sufletul lui, pentru viața lui. M-am rugat să scape cu bine și să prindă ziua de mâine. M-am rugat și pentru mine, să am puterea să lupt în continuare. Împreună cu Mia mai rămăsesem cinci medici în întreaga tabără și trebuia să facem față slujbei acesteia grele cumva. Nu știam încă cum dar trebuia. L-am părăsit pe Carter și am trecut o tură pe la toți pacienții. Unii doreau să-mi transmită testamentele lor, alții mă întrebau dacă trebuia neapărat să se întoarcă la luptă odată ce se vor vindeca, iar alții într-un puseu de sinceritate îmi recunoșteau cât de frică le era și cât de mult doreau să se întoarcă acasă la oamenii pe care îi iubesc. L-am mințit pe toți spunându-le că totul va fi bine. E mai bine să moară cu un gând plăcut decât terifiați. Nu avea nici un rost să îi torturez cu crudul adevăr. Așa că i-am îmbătat cu dulci aberații până am obosit să mă mai prefac și m-am dus la culcare. Și astfel s-a încheiat o altă zi dintr-o serie nesfârșită de repetiții. Cumva reușeam să rămân în viață în

ciuda tuturor celor care se întâmplau. Viața mea devenise doar un ciclu etern de trezire mâncare moarte clinică somn. Rugăciunile mele au fost ascultate sau poate doar prin noroc Carter s-a refăcut destul de repede și s-a întors curând pe frontul de luptă. Nu mi-a mulțumit niciodată dar am văzut câteva schimbări în comportamentul lui. Nu mă mai privea cu aceeași răceală în ochi și dădea din cap în semn de salut de fiecare dată când căile noastre se intersectau. Îmi făcusem un aliat din cineva care avea o misiune de a mă face dispărută. Mă simțeam ciudat și în același timp entuziasmată de atenția pe care mi-o acorda. Data situația de față am ales să ignor sentimentele pe care începeam să le am față de acest om de fier. O inimă liniștită e secretul pentru o viață durabilă și fericită. Dar oare cât de mult poți ignora acei ochi mari albastrii care fac să se topească chiar și gheața cea mai veche din inima mea glaciară?

O nouă zi, o altă șansă de a ajunge următoarea victimă din lanțul nesfârșit de morți. Asta nu e cel mai pozitiv gând cu care cineva se poate trezi dar era tot ce aveam. Să nu uităm și de conștientizarea că eram încă aici, în viață, capabilă să-mi trăiesc existența mizerabilă pentru încă puțin timp, poate câteva zile poate câteva ore. Sincer vorbind cui îi pasă? Pe front totul se derulează în același mod în fiecare zi. Dar forțele noastre deveneau din ce în ce mai puține și din ce în ce mai slăbite. Vremea rea începea încetul cu încetul să ne afecteze. O simplă gripă devenea un calvar și pneumoniile erau la ordinea zilei. Dar rușii nu erau afectați de vreme. Pentru ei nu era nimic mai mult decât o simplă ninsoare cu temperaturi moderate. Încercam să ne ținem pe picioare dar în fiecare zi mai pierdeam puțin teren. În scurt timp va trebui să ne mutăm tabără, zona de atac apropiindu-se din ce în ce mai mult de ea. Oare câți bolnavi vom pierde doar în timpul mutării clinicii? Un fior mi-a străbătut șira spinării doar gândindu-mă la asta. Părea că tot ce facem e să pierdem oameni în loc să încercăm să ne învingem inamicii. Ieri am primit din baza noastră din Germania alți medici ca să ne ajute cu numărul imposibil de răniți. Nu prea știu limba și sunt puțin antipatici dar știu meserie și asta e tot ce contează. Acum eram șase medici asta fără să o include pe Mia care se reîntorsese la rolul de asistentă.

-Dupa ce că avem de-a face cu rușii acum au mai venit și nemții printre noi. Începe să-mi semene deja a al doilea război mondial. Nu lipsesc decât Hitler și Stalin, afirmă ea ușor dezgustată de comportamentul noilor noștri camarazi.

-Poate nu cunosc ei limba dar mai bine nu riscăm Mia. Nu contează dacă sunt nemți francezi sau italieni atâta timp cât luptă pentru noi din partea mea poa să fie și din Nigeria.

Mia s-a întors bosulflata la treabă, și anume asistarea la o amputare rudimentară performată de către unul din doctorii noi. Încântarea i se citea pe chip. I-am făcut în glumă semn să zâmbească și mi-a trimis în schimb o uitătură urâtă. În pace sau război glumele rămân tot glume și oamenii sunt niște ființe care adoră să râdă. Chiar și în situațiile astea. Zilele treceau din ce în ce mai greu și situația noastră nu părea să se îmbunătățească. Tratam cu Mia un soldat care fusese victima unui tanc și nu avea prea multe șanse de supraviețuire când o grenadă a explodat în apropiere. M-am trezit foarte dezorientată și am realizat că, căzusem într-o groapă formată de explozie. Era o groapă ciudată. Mi-au trebuit câteva secunde bune să realizez că groapa mea era de fapt un buncăr secret. Era întuneric, un strat de pământ acoperind la loc intrarea forțată. Nu știam cum aveam să ies de-acolo dar am pornit în cercetarea zonei.

Totul era prăfuit și în paragină. Un birou vechi plin cu conserve și o saltea murdară reprezentau unicele piese de mobilier. Pe perete era atârnat un steag roșu ce avea inscripționat o svastică uriașă. Eram deci într-un buncăr nazist. Am continuat să merg, în a doua și ultima cămăruța aflându-se o tonă de arme de pe vremea celui de-al doilea război mondial și o scară ducea spre ieșire, oriunde o fi asta. Există riscul să ies în plin câmp inamic și mă îndoiam că voi fi întâmpinată cu brațele deschise și un buchet de flori. Mă aflam într-o dilemă. După câteva minute de gândit am decis să aștept lăsarea nopții să ies, așa în caz că dădeam în tabăra rușilor măcar aveam o șansă să scap cu viața chiar dacă era una infimă. Era deja dupamiază, avea să se întunece destul de repede. Eram foarte obosită așa că am decis să-mi petrec orele de așteptare trăgând un pui de somn. Oboseala era așa de mare ca până și salteaua infectă arată ca un pat confortabil. M-am trezit în câteva ore și după estimările mele afară trebuia să fie deja întuneric. Ezitând puțin am urcat scările și am deschis trapa buncărului. Am ieșit în câmp deschis periculos de aproape de tabără rusă. M-am furișat cât de bine am putut și apoi am început să alerg de-a dreptul și nu m-am oprit până am ajuns în tabăra noastră. Soldații care stăteau de pază se pregăteau să mă umple cu gloanțe când unul din ei și-a amintit de mine, eu fiind cea care acum câteva zile l-am salvat de la o moarte sigură. Mia m-a îmbrățișat când am dat de ea în cantină -Unde ai dispărut Moira? când am văzut tot pământul ăla căzând peste tine am fost sigură că te-am pierdut. Ce s-a întâmplat? I-am povestit scurt despre mica mea experiență cu buncărul nazist în timp ce mâncam apoi ne-am luat la revedere fiecare îndreptându-ne spre corturile noastre. Însă când eram pe cale să intru în cortul meu mi-a venit o idee așa că în loc să intru am pornit către cortul lui Carter, care era încă luminat. Cum nu prea poți bate într-un cort am cerut direct

permisiunea să intru și o voce somnoroasă mi-a răspuns afirmativ.

-Știu că este o oră târzie domnule dar am informații care s-ar putea să ne ajute să echilibrăm puțin situația de pe front în favoarea noastră.

-Te ascult White, mi-a răspuns el făcându-mi semn cu mâna să mă așez.

I-am povestit despre buncărul nazist și despre escapada mea de noapte apoi am așteptat să vorbească.Și-a trecut o mână prin păr gânditor apoi a comentat.

-Și presupun că te gândești că am putea folosi buncărul ăsta ca să lansăm un atac surpriză asupra taberei inamice nu-i așa?

-Da domnule asta aș sugera.

-Nu este o idee rea, dar ești sigură că poți găsi din nou locul în care ai reușit tu să intrii în buncăr?

-Imi amintesc foarte bine e o zonă protejată, șansele să fim observați săpând acolo sunt destul de mici, și chiar de ar observa inamicii ar presupune doar că săpăm altă tranșee.Ținând cont că situația de aici evoluează destul de prost pentru noi momentan cred că ar trebui să ne asumăm riscul ăsta și să încercăm să lansăm un atac noaptea viitoare sau..în orice caz destul de curând.Dar cu cât așteptăm mai mult cu atât va fi mai rău pentru noi presupun.

-N-am nevoie de presupunerile și planurile tale nebunești White, a răspuns acesta morocănos și apoi a oftat.Trebuie să recunos totuși că nu greșești când afirmi că situația noastră actuală nu e prea roz.Voi vorbi cu Sergentul Waters și Caporalul Stone despre ideea ta și vom vedea dacă vom face sau nu așa.Ești liberă să pleci sergent, m-a expediat după făcându-mi gest cu mâna spre ușa nu foarte ceremonios. Am dat să ies apoi mi-am amintit că aveam să-l întreb ceva de mult timp așa că m-am întors serioasă spre el.

-Sergent, știu din surse sigure că una din misiunile tale este să te asiguri că din Rusia te vei întoarce doar tu , eu ajungând să fiu cumva convenabil căzută la datorie.Dar până acuma mi-ai salvat viața de cel puțin trei ori.Aș vrea să știu de ce.

A oftat din nou și privirile ni s-au întâlnit.S-a ridicat de pe pat și s-a apropiat de mine.S-a sprijinit cu o mână de unul din stâlpii de rezistență al cortului și cu cealaltă mână mi-a apucat bărbia.Nu mai fusese niciodată așa aproape de mine, inima a început să-mi bată mai tare în timp ce fața lui se apropia din ce în ce mai mult de a mea.Dar el nu a făcut decât să-mi șoptească în ureche răspunsul la întrebare.

-Nu înseamnă decât că eu vreau ca tu să fii în viața atâta tot.Indiferent de ordinele pe care le-am primit.

După acest episod s-a reîntors pe pat și eu am profitat de moment ca să dispar.Încă simțeam cum inima îmi bătea nebunește atunci când am ajuns în cort.Nu numai că nu primisem un răspuns concret la întrebarea

mea dar acum trebuia să mă descurc și cu toată situația asta în care inima mea bubuia să-mi sară din piept doar de la simpla lui apropiere. Se pare că, cumva ajunsesem să mă îndrăgostesc de Carter, și nu puteam face nimic în privința asta.

Următoarea zi s-a ținut un consiliu de război în care s-a decis că ideea mea merita încercată doar pentru că nu aveam nimic de pierdut, situația noastră oricum nu era foarte roză. Am reușit să-mi amintesc destul de precis locul în care se afla buncărul și câțiva soldați au scos la iveală gaura prin care am reușit eu să cad ziua precedentă. Era suficient de mare încât să încapă câte un soldat pe rând. Avea să fie o misiune lungă și grea dar măcar să funcționeze. În seara aceea un grup condus de către sergentul Carter au urmat planul de bătaie. Succesul misiunii a fost eminent. Rușii nu se așteptau la un atac pe timp de noapte, și mai ales un atac venit de sub pământ. Am reușit astfel să înclinăm balanța victoriei în direcția noastră. Probabil că, Carter va fi premiat pentru gestul său eroic și eu voi primi o mențiune pentru că ideea fusese a mea. Ura pentru birocrație. În orice caz situația noastră a devenit efectiv peste noapte mult mai bună și ne puteam și noi relaxa puțin. În acea seară am sărbătorit pe cât de mult ne-au permis proviziile noastre să o facem. Dar în mijlocul petrecerii l-am văzut pe Carter făcându-mi semn să mă apropiu și am ieșit amândoi afară din cortul cantină care era plin de soldați, unii încă bandajați și vai de ei amețiți bine de la votca rusească de primă mână la care aveam acces și de la vinul american de proastă calitate. Luna era plină și lumina palidă făcând zăpada să strălucească feeric. Dacă am face abstracție de mirosul de moarte și petele de sânge proaspăt presărate prin omăt peisajul ar putea fi numit chiar frumos. Am lăsat visatul cu ochii deschiși și mi-am setat atenția pe Carter care stătea inert privind cerul înstelat.

-Roberts a fost mulțumit de munca noastră aici. Mi-a zis să-ți transmit felicitări pentru planul tău salvator.

-Asta înseamnă că nu mai sunt pe lista lui neagră?

-Momentan, dar tot nu e un mare fan al ideilor tale White.

-Știi ,având în vedere prin câte am trecut împreună ai putea să-mi spui pe numele mic, i-am răspuns eu distrasă.

A tăcut un moment parcă analizând cuvintele mele, sau se pierduse în peisaj n-am de unde știi ce îi trecea prin cap.

-Intr-o săptămână vom pleca de aici, mi-a spus el deodată.

-Ne întoarcem pe frontul nostru de luptă acum că situația aici s-a echilibrat?

-Nu chiar. Roberts ne vrea în Germania.

-In Germania? Ce am putea face acolo, din câte știi nu e nici un război

încă...sau am fost eu prost informată.

-De data asta nu e vorba de nici un război.În schimb vom avea o misiune ceva mai importantă.

L-am privit intrigată.Oare ce pregătise Roberts pentru noi de data asta?

-Vom face puțină muncă de spionaj.Vom fi invitați la o petrecere care e o fațadă pentru semnarea unui parteneriat între America și Germania în care ei acceptă să ne ofere ajutor în luptele noastre din Amazon și Rusia.Guvernul nostru a muncit mult să obțină ajutorul germanilor așa că este foarte important ca totul să se desfășoare conform planurilor.Noi vom monitoriza situația și vom interveni în caz de ceva.

-Cu alte cuvinte, dacă ceva se întâmplă și nemții nu mai semnează toate oalele se vor sparge în capul nostru?

-Măcar te prinzi repede.

-Parcă ziceai că Roberts m-a scos momentan de pe lista neagră, am remarcat eu oftând.

-Te-a scos. Acum doar te supra apreciază băgându-te și pe tine în misiunea asta.M-aș fi putut descurca foarte bine și singur, a răspuns el oftând și apucându-se cu degetele de baza nasului.Dar se pare că ne-am pricopsit momentan unu cu altul.

Încheindu-și ce avea de spus sergentul m-a lăsat singură și s-a îndreptat spre cortul său, sătul de gălăgia camarazilor săi de arme.Am mai rămas puțin în frigul mușcător gândindu-mă foarte bine la ce aveam de făcut.Cumva aveam talentul de a cădea efectiv din lac în puț și asta nu era decât unul din exemple.Mai întâi Amazon apoi Rusia și acum Germania.Nu știam că în fișa postului intra și turul lumii.Într-un final am mai intrat puțin în cantină și am petrecut cu ceilalți până seara târziu apoi m-am retras și eu în cortul meu.Următoarea săptămâna s-a scurs extrem de repede.Majoritatea timpului l-am petrecut în clinica îngrijind bolnavii prezența mea pe front nefiind necesară.M-am apropiat destul de mult de Mia.Trecuse mult timp de când apucasem să îmi fac o prietenă adevărată și gândul că aveam să nu o mai văd mă întrista mai mult de cât îmi plăcea să recunosc.Ultima mea seara în Rusia am petrecut-o alături de ea bând un vin bun găsit de ea în una din casele în care a trebuit să ne ascundem în timpul atacului, și vorbind despre toate drăciunile posibile.l-am împărtășit chiar mică mea pasiune pentru Carter, mărturie ce a făcut-o să scuipe alcoolul din gură și să izbucnească într-un râs sănătos.În ziua plecării am căutat-o să-mi iau la revedere.Am îmbrățișat-o și am asigurat-o că vom păstra legătura chiar dacă mă îndoiam că vom reuși să rămânem în contact.În nici o săptămână aveam să aflu că Mia Montana a decedat la datorie salvând un copil de la o moarte sigură.Am vărsat lacrimi amare și am înjurat a nu știu câta oară destinul crud care ne făcea să dansăm după propriile sale melodii sumbre.Am ajuns în Germania pe o ploaie torențială.Drumul a fost lung

și lipsa de comunicație a amicului meu de călătorie a făcut ca timpul să treacă extrem de greu. Am aterizat în Nuremberg dimineața devreme și ne-am cazat la hotelul B&B care era extrem de aproape de aeroport. Petrecerea avea să aibă loc în două zile, timp pe care eram liberi să îl petrecem cum doream. Erau desigur și părți neplăcute pe lângă cele evidente.

Trebuia să împart o cameră cu Căpitanul Bunădispoziție care nu era foarte vorbăreț și își petrecea majoritatea timpului citind și antrenându-se la sala hotelului, lucru pe care ar trebui să îl fac și eu mai des. Deși eram mai degrabă slabă spre subnutrită nu eram chiar mușchiuloasă. Aș putea spune că am fost surprinsă că am reușit să trec de proba sportivă atunci când am dat examen pentru facultatea militară. Aveam totuși forța unei bătrâne ușor atinsă de rahitism și viteza unei muște bete pe un parbriz acoperit de zahăr. Hainele noastre nu erau nici ele chiar potrivite pentru petreceri fițoase dar cei care s-au ocupat cu organizarea s-au gândit la lipsa noastră de echipament potrivit misiunii și ne-au dotat dulapurile cu o serie de costume și respectiv rochii de diferite tipuri și materiale cu încălțăminte asortată. Am optat pentru o rochie neagră simplă cu bretele, lungă până puțin deasupra genunchiului și niște sandale negre cu puțin toc dar surprinzător de comode pe care le-am ales destul de rapid în ziua misiunii.

Carter a decis să poarte un costum negru stilat ca să ne asortăm din moment ce aveam să participăm ca și cuplu fals. Mă simțeam ciudat să port haine așa de diferite de cele cu care eram obișnuită și a fost nevoie să merg puțin prin cameră ca să nu arăt ca un pinguin șchiop care încearcă să prindă un pește. Carter mi-a oferit mâna lui și am mers împreună spre sala în care avea loc petrecerea ce se afla din fericire tot în cadrul hotelului nostru. Cel care se ocupase cu organizarea a făcut o treabă extrem de bună, complimentele mele. Ce m-a uimit în primul rând a fost numărul mare de oameni care umpleau sala de ceremonii a sărmanului hotel. Peste tot erau oameni îmbrăcați în ținute care de care mai somptuase și începusem deja să îmi regret alegerea simplă de vestimentație. Cu părul meu scurt ciufulit artistic și mersul puțin nesigur eram cu adevărat o apariție. Carter a fost destul de galant încât să nu-mi atragă atenția cât de mult săream în evidență printre damele stilate și atent coafate. M-a invitat la un dans lent, o bună oportunitate să vorbim unul cu altul în șoaptă părând că și cum ne șopteam cuvinte dulci unul altuia.

-Pe cine se presupune că trebuie noi să urmărim? I-am întrebat eu neștiutoare.

-Vezi femeia aia cu rochie roșie și părul împletit ciudat? Ea e reprezentantul guvernului german care va semna tratatul. Iar tipul cu care dansează e omul nostru. Au intrat deja în contact. Oricum ai grijă

cum te comporti sunt mulți oameni importanți aici. Printre o turmă de bodyguarzi bine îmbrăcați se afla ministrul apărării, secretarul nostru de stat și mulți alții. Dacă se întâmplă ceva ar fi o adevărată problemă cu ei toți aflându-se în aceeași cameră, mi-a șoptit el în răspuns.

-Si cum se presupune că am putea noi împiedica ceva dacă toți acești oameni competenți plătiți să păzească figurile astea mondene dau greș? Noi suntem doi și avem ca arme doar pistoalele amărâte pe care le-am găsit în cameră. Or fi ele încărcate dar mă îndoiesc că sunt suficiente.

-Treaba noastră mai mult este să observăm și să ne asigurăm că totul decurge cum ar trebui. Iar în caz că ceva rău se întâmplă...

-Pe noi va cădea vina am înțeles....cu alte cuvinte suntem aici pe post de țapi ispășitori.

-Cam așa.

-Grozav. Exact modul în care doream să-mi petrec duminica asta.

După ce dansul s-a terminat am luat loc la o masă și am servit aperitivele mititele dar destul de gustoase. Am analizat cu atenție sala. Totul era frumos aranjat și se vedea de la o poștă că era o petrecere dedicată clasei înalte. Fețele de masă păreau din mătase iar tacâmurile puteam băga mâna în foc că sunt din argint. Se pare că nimic nu era prea scump pentru cei care contează. Discret urmăream cu colțul ochiului femeia îmbrăcată în roșu pe care mi-o arătase Carter. Era mai degrabă tânără și părea că filtrează din greu la bar cu reprezentantul nostru american. Ori juca foarte bine ori țările noastre aveau să încheie mai mult de un parteneriat în seara asta. Tocmai când totul părea să meargă cum nu se poate mai bine, a izbucnit haosul. Pe uși a intrat o adunătură de oameni cu măști zâmbărețe pe fete și înarmați până în dinți. Alți oameni din încăperea aflați în dreptul bodyguarzilor și-au pus și ei măști și i-au dezarmat. Din fericire noi nu fusesem luați în calcul de către această organizație dar nu prea puteam face multe împotriva tuturor așa că ne-am supus voinței lor și am ridicat mâinile. Cel ce presupun că era liderul lor a luat-o pe doamna în roșu și a plecat cu ea și cu reprezentantul nostru în altă cameră și la scurt timp s-au auzit două împușcături. Era doar o părere dar eram destul de sigură că nu aveam să îi mai vedem prea curând pe cei doi și că nici un tratat nu avea să fie semnat.

Carter mi-a făcut subtil semn către ușa pe care o folosea personalul hotelului care aducea mâncarea și am dat din cap că am înțeles. Am început pe cât se poate de nevăzuți să ne îndreptăm spre uși. Eram aproape acolo când unul dintre mascați a țipat la noi și a tras, glonțul ratându-mi doar cu un centimetru urechea. Carter și-a scos arma și a tras nimerindu-l drept în cap, apoi m-a apucat de mână și printre gloanțe am început să fugim. Am făcut slalom printre personalul hotelului care era

Înmărmurit de tot ceea ce se întâmpla și nu aveau curaj să se miște.În spatele nostru sunetul asurzitor al gloanțelor se auzea din ce în ce mai aproape.Mă simțeam deja obosită dar Carter continuă să mă tragă după el.Din nou îmi salva viața.Din fericire de la bucătărie exista o ușă care dădea spre exterior dar erau șanse ca mascații să aibă oameni plantați la fiecare ieșire.În situația noastră totuși am preferat să riscăm și din fericire nu ne aștepta nimeni afară cu armele îndreptate spre noi.Cred că ei fuseseră așa siguri de reușita planului lor că au ales să nu securizeze toate rutele de scăpare, o greșeală de începători dar în momentul de față nu era ceva de care să mă plâng.Am continuat să alergăm prin noaptea neagră fără să ne uităm în urmă.Într-un final am ajuns în parcare a unui magazin alimentar.În spatele nostru nu se mai auzea nimic.Am început să tușesc de la efort și l-am întrebat pe Carter ce urma să facem.Răspunsul lui nu m-a liniștit cu nimic.

-Habar nu am....dacă raportăm ce s-a întâmplat totul o să ne fie pus în cârcă chiar dacă nu aveam cum să îi oprim pe mascați care erau probabil o adunătură de protestanți împotriva influenței americane asupra germaniei..neonaziști care doresc înfăptuirea unui noi Reich presupun după svasticele pe care le aveau pe mâini.Chiar dacă nu raportăm cele întâmplate veștile oricum circula și mai devreme mai degrabă decât mai târziu o să se afle.Orice am face suntem blocați.Nu putem să ne întoarcem la hotel să ne luăm lucrurile..nu avem bani la noi nu avem nimic decât două arme nenorocite care sunt bune de aruncat la gunoi.White suntem în mare rahat.

Mi-am șters fruntea de transpirație și am inhalat adânc aer în piept apoi m-am gândit la ce am putea face să scăpăm din situația asta dar m-am dat destul de repede bătută.Carter avea dreptate.Eram intradevăr în mare rahat.

Totul a început cu o floare albă care am aflat mai târziu că se numește trandafir.Îmi amintesc și acum de acea fetița la un an și ceva care abea putea face pași singură și îngâna cu greu cuvinte primordiale ca mama și tata, și de fascinația ei pentru acea tufă de flori albe din grădină.A fost unul din lucrurile care mi-au straniu curiozitatea pentru explorarea lumii vaste de dincolo de fereastra sufrageriei.Când am început să ies în marele necunoscut mâna mea micuță s-a grăbit să atingă frumoșii globi de nea și s-a tras grăbită înapoi când un spin mi-a perforat pielea vulnerabilă.Atunci am învățat că ce este frumos poate fi în același timp și periculos așa că am devenit mai atentă, pregătită oricând să fiu atacată de orice vietate sau obiect care îmi stârnea interesul.Dar florile acelea m-au urmărit pe tot parcursul copilăriei mele.Deși după incidentul cu înțepatul mi-am pierdut temporar dorința de a le explora mai în

detaliu, odată cu vârsta am ajuns să le apreciez și parfumul pe lângă aspectul dulce, și îmi făcea o plăcere enormă să le mângâi petalele moi cu grijă însă, să nu le smulg din greșeală. Chiar dacă ajunseseam să le iubesc nu am rupt niciodată vreo floare, din prea mult drag și dorind să le văd mereu înflorite și vesele. Ba chiar am plâns la un moment dat când tata, dorind să îmi intre în grații mi-a prezentat un buchet mic de trandafiri. Curând am învățat că darurile erau modul lui de a-și cere scuze. Scuze pentru tot ceea ce făcea. Scuze pentru modul în care se comporta cu mine atunci când furia amplificată de alcool și droguri îi întunecă rațiunea. Mama a îndurat totul în tăcere. Suferința, durerea, umilirea. Nu a încercat vreodată să fugă sau să-l denunțe, din teama de a-l pierde. Așa că îi tolera orice. Și de fiecare dată când mama avea din nou un ochi vânăt sau dureri insuportabile, primea de la tata câte un buchet de trandafiri albi și un pachet întreg de minciuni și scuze, urmate de ea iertadu-i toate păcatele și de promisiunea lui că se va schimba. Nu l-am crezut niciodată. Încercam să îl evit pe cât de mult se poate și pe el și pe mama pe care o considerăm slabă pentru că nu se opunea deloc și nu făcea nimic în privința comportamentului său. Astfel, unul pur și simplu îmi provoca teamă iar celălalt mă umplea de mult dezgust pentru modul laș în care alegea să își trăiască viața, obligându-mă astfel și pe mine să duc o viață mizerabilă. Nu am spus nici eu niciodată nimănui pentru că am considerat mereu că mama merită ceea ce primea iar pentru mine bătăile și abuzul deveniseră deja o obișnuință, un fel de ritual prin care trebuia să trecem periodic ca să nu uităm cine suntem. De sigur, la început, făcea scandal doar o dată pe săptămână, cel mult de două ori, dar în curând a început să dispară de tot orice urmă de umanitate din el rămânând doar monstrul furios și neîndurător, veșnic mirosind a alcool și cu privirea dezorientată și pupilele mărite ale unui dependent, cuvânt ce ajunsese să îi definească complet atât stilul de viață cât și existența. Acum nu-i mai aducea flori decât atunci când făcea ceva grav, ca atunci când a băgat-o în spital iar ea a refuzat să depună plângere la poliție, sau pentru momentele când am ajuns din copilul lui să devin doar o altă femeie, o altă ținta a dorințelor lui bolnave, furandu-mi astfel copilăria și încrederea în oameni. Rămăsesem doar o esență goală învelită în ambalajul unui copil de șase ani. Totul s-a schimbat într-o zi când m-am întors de la școală. Am intrat în casă pe ușa din spate ca să nu fiu observată, lucru care devenise o obișnuință pentru mine, și mi-am dat seama că ceva s-a schimbat. Pe masa din bucătărie se vedeau cioburi, rămășițele vasei noastre pentru flori, iar pe jos erau câțiva trandafiri împrăștiați, călcați în picioare. Dar nu asta mi-a atras atenția asupra lor. Ci faptul că, pe fondul alb imaculat al petalelor sale, unul din ei era decorat cu mici picături roșii care îi pătau astfel puritatea transformându-l în ceva urât, ceva murdar. Am realizat că din

bucătărie se auzea și un plânset prelung de femeie, pe care reușisem cumva să nu îl sesizez de la bun început deși se auzea destul de tare și insistent. De asemenea, mai era un zgomot care însoțea plânsetul. Se auzea distinct un zgomot ciudat...era ca atunci când tăiai un pepene copt și ajungeai la interiorul moale și apos. Cu pași mici m-am apropiat în liniște de bucătărie și am intrat. În colțul cel mai îndepărtat, sprijinit de perete se afla tata, cu ochii sticloși privind către un loc îndepărtat pe care doar el îl putea vedea, iar mama se afla deasupra lui, cu un cuțit mare de tăiat carnea în mâini, pe care continua să îl afunde adânc în pieptul tatei. În mod ciudat nu am simțit nici o emoție aparte, chiar dacă în viitor mulți psihologi vor avea să se chinuie să îmi explice mecanismul de apărare pe care mi-l creasem ca să mă pot adapta situației în care mă aflam, și cât de mult m-a traumatizat de fapt toată copilăria mea. Când mi-a auzit pașii, mama s-a oprit din înjunghiat, a venit la mine și m-a luat în brațe, mângâindu-mi întruna părul cu mâinile ei năclăite de sânge. Continua să-mi șoptească, că de-acum totul va fi bine că mă va proteja, că îi părea rău pentru cele pe care a trebuit să le îndur. Dar urechile mele erau surde în fața cuvintelor ei fără sens. Așa ne-a găsit o vecină, care venise doar să îi ceară mamei ceva. Mama plină de sânge ținându-mă forțat în brațele ei și acoperindu-mă și pe mine cu acel lichid roșu...acea urmă rămasă din tatăl meu care mă făcea să mă simt așa murdară. Cele ce au urmat sunt complet normale. Mama a fost închisă pentru crima comisă, în nebunia ei refuzând chiar și în cel de-al 12-lea ceas să recunoască problemele pe care le avea familia mea și plângând întruna de dorul lui și parându-i rău de greșeala comisă. Eu a ajuns la un orfelinat unde am fost foarte bine supravegheată și unde mi-am dus restul vieții de copil. În ciuda lucrurilor întâmplante copilăria a încetat să mă bântuie cu mult timp în urmă. Acum doar vag mai am câte un fragment dintr-o amintire aparându-mi în minte, și asta se întâmpla de obicei doar când văd acea floare, pasiunea copilăriei mele. Mă aflui într-un sat în flăcări, peste tot sunt doar oameni morți sau dându-și ultimul suflu agonizant în momentul în care flăcările îi înghit complet. Privirea mea a rămas totuși fixată asupra tufei de trandafiri albi, cuprinsă și ea de focul mistuitor. M-am apropiat și am rupt o floare și am învărtit-o încet între degete în timp ce flacăra neîndurătoare îl mistuia. Și pentru un moment mi-am re trăit toată viața mea de la bunul început. Când m-am trezit din visare, în mâna mea nu mai rămăsese decât cenușă. Am suflat-o în vânt și am mers mai departe. M-am trezit agitată într-o mașină oarecare cu Carter aflat la volan. Eliberată de confuzia produsă de vis mi-am reamintit încet totul. Misiunea ratată, fuga, debarasarea de telefoane, care puteau fi mijloace de urmărire, de toți banii care puteau fi marcați și de toate obiectele înafară de hainele de pe noi, împrăștierea acestora în pubelele de gunoi din parcare. Apoi

imaginea clară a lui Carter spărgând o mașină și făcând-o să pornească pe calea nu foarte tradițională și apoi nimic. Probabil am adormit și dintr-un motiv sau altul toate aceste amintiri mi-au revenit în minte. M-am frecat la ochii, ca să alung orice urmă de somn rămasă și m-am uitat pe geam. Stelele începeau încet să dispară și cerul să se lumineze. Noaptea era pe sfârșite iar noi conduceam încă fără sens, fără o direcție anume ci mai mult din simplul instinct de a rămâne în mișcare. Zorii unei zile noi nu aduceau cu ei decât incertitudini. Ce vom face? Unde vom merge? Eram chiar atât de alienați încât să credem că aveam o șansă la salvare? M-am uitat pe furiș la Carter, dar și el părea să fie adânc afundat în gândurile sale așa că am ales să păstrez liniștea dintre noi doi, cel puțin momentan. Am rămas cu ochii ațintiți la cer până când întunericul a dispărut complet și soarele a început timid să își facă apariția. O nouă zi, care putea la fel de bine să fie și ultima pe care o voi trăi. Însă nu aveam habar ce va aduce această zi, puteam doar să stau și să mă întreb, privind în tăcere peisajul de câmp prin care treceam.

Orele s-au scurs rapid și la amiază a venit momentul să ne oprim și să ne gândim serios la ce urmează să facem. În bordul mașinii am găsit o hartă și am reușit cu destul de multă dificultate să ne marcăm poziția. Ne aflam pe autostrada A9.

-Cel mai bine ar fi să ne îndreptăm spre Bavaria, și-a dat Carter cu părerea. Este o zonă muntoasă și mai ferită și aproape de granița cu Austria. Putem să ne refugiem acolo până decidem ceva concret.

-Nu prea sunt foarte multe orașe în Bavaria... unul măricel văd că e Spitzingsee, care cred că e un fel de stațiune pentru că este lângă un lac.

-Ideea este să nu mergem într-un loc destul de important încât să apară pe hartă. Hai să mergem pe A99 apoi pe A8 ca și cum am merge spre stațiunea asta, dar în loc să o luăm spre umanitate mergem pe primul drum montan lăturalnic pe care îl găsim și vedem unde duce.

-Nu sună foarte optimist, am oftat eu deznădăjduită.

-E singura variantă pe care o avem momentan. Sper că realizezi și tu în ce situație delicată ne aflăm. Dacă ai prefer să te descurci pe cont propriu nu am nimic împotriva. Nu scrie nicăieri că trebuie să călătorim împreună.

M-am uitat urât la el apoi mi-am reluat locul pe bancheta din față, și am continuat drumul în tăcere. Poate că toată situația asta ar fi fost mai bună dacă aș fi avut alt partener de călătorie. În ciuda ochilor săi albaștrii, părului blond jumulit neglijent și în general a tuturor trăsăturilor care îl făceau un bărbat dorit de majoritatea reprezentantelor sexului feminin personalitatea lui lăsa de dorit. M-am întrebat oare ce avea de gând să

facă acum cu viața lui când momentan armata nu mai era o variantă viabilă. În aproximativ două ore și jumătate ne aflăm relativ aproape de orașul văzut de mine pe hartă, așa că am urmat planul lui Carter și am făcut o întoarcere bruscă la stânga pe un drum care ducea undeva în desișul unei păduri. Era foarte anevoios și m-am văzut nevoită să mă ancoroz foarte bine în scaun ca să îmi pot păstra o poziție stabilă. Ce a urmat a fost inevitabil. La un moment dat drumul a devenit atât de prost încât Carter nu a mai putut menține mașina sub control și am aterizat nu foarte ceremonios într-o râpă. În ciuda faptului că am făcut câteva tumbe și am fost zguduiți serios amândoi am scăpat destul de teferi. Am evadat din leșul de metal și am continuat să urmăm drumul pe jos. Cine ne-ar fi văzut ar fi zis că suntem apariții fantomatice, amândoi îmbrăcați în costume pompoase și totuși ciufuliți și plini de zgârieturi de la micul accident. După vreo jumătate de oră de mers, la ieșirea din pădure am dat de un fel de poiană imensă aflată la poalele munților ce adăpostea un mic sătuț. Îmi amintesc doar imaginea îndepărtată a satului, vârfurile munților pierzându-se în zare și cerul albastru lipsit de nori... urmate de o mare de întuneric. Dintr-un motiv sau altul pentru mine lumina se stinse.

Când am deschis ochii fața unei femei bătrâne mă privea blajin. Mă aflam într-un pat micuț, într-o cameră modestă și purtam niște pijamale din bumbac călduroase. I-am mulțumit femeii și am întrebat-o într-o germană spartă unde ne aflăm. Din tot amalgamul de cuvinte pe care mi le-a spus ca răspuns am înțeles doar unul singur, Wolfe. Am presupus că aici ne aflăm. Femeia s-a ridicat și a plecat, apoi s-a întors rapid cu Carter și-a plecat capul spre noi și ne-a lăsat singuri.

-Ce s-a întâmplat, am întrebat eu încă dezorientată.

-Ai căzut dintr-o dată când am ieșit din pădure. Cred că ai făcut o comoție în urma accidentului sau cine știe. Oricum te-am cărat până aici, și oamenii au fost destul de simpatici să mă îndrume către frau Adaliz, bătrâna care te-a îngrijit. Din câte am înțeles e ca un fel de medic pe aici. Le-am explicat deja toată povestea despre cum am fost jefuiți și în disperare ne îndreptam spre rudele noastre din Austria, pentru găzduire când ne-am rătăcit și am făcut accident.

-Am fost jefuiți spui, I-am privit circumspectă rădicând dintr-o sprânceană și încercând să ignor durerea de cap care începea să se instaleze.

-Ai vreo altă idee cum altfel aș putea explica faptul că nu avem bani telefoane sau acte de identitate? Nu e ca și cum puteam să le spun că fugim de armata Americană care vrea să ne taie beregata și să o servească, ca pradă de război căpitanului Roberts. Nu știi dacă din păcate sau din fericire pentru noi dar satul ăsta, Wolfe, este destul de rupt de lume. Nu există internet, cablu, apă curentă iar oamenii par foarte

amabili. Frau Adaliz s-a oferit să ne găzduiască până te vindeci complet.

-Si ce o să se întâmple când o să mă vindec complet?

-Nu știi încă...par și ei să își dea seama că suntem blocați aici până găsim o soluție. Nu e ca și cum avem motive să ne grăbim să plecăm, a încheiat el încruntat și trecându-și o mână prin păr.

-Da...măcar vom avea timp să ne gândim ce facem de acum încolo. Deci pot să știi și eu ce le-ai zis până acum sătenilor? Preuspun că le-ai dat mai multe detalii.

-Sunt curioși oamenii îți dai seama. Le-am zis că suntem căsătoriți, minunata familie Wolf.

-Un nume foarte inventiv, am zis eu ironică.

-Nu e ca și cum puteai să-mi dai în momentul ăla ceva mai bun, mi-a răspuns ușor agasat.

Touché.

-Oricum, eu sunt Thomas și tu ești Amelie. Avem o editură în America și am participat la o lansare de carte în Munich. Cam atâta...Un inconvenient e că va trebui să împărțim camera asta, a încheiat el uitându-se descumpănit la camera micuță dar curată și simpatică în aranjamentul ei de modă veche.

-Daca îți ții respirația și îți scoți două coaste ai chiar șanse să încapi în pat cu mine.

-Mai degrabă aș dormi pe jos.

-Hai nu fii așa Tommy dragule, ce-o să zică lumea, soția ta e în agonie și tu o lași să doarmă singură.

Mi-a aruncat o privire ucigătoare apoi a plecat supărat din cameră. Trebuie să recunosc că nu mi-a părut deloc rău să îl tachinez. El a inventat povestea asta stupidă, trebuia acum să joace după propriile reguli. Afară începea deja să se întunece. În scurt timp femeia bătrână s-a întors cu niște mâncare a cărui nume probabil nu îl pot pronunța dar în limbajul internațional al foamei i-am transmis că apreciez foarte mult și am mâncat pe îndelete. Din fericire pentru noi Carter era destul de fluent în germană așa că a putut face conversație cu gazda noastră cât eu înfulecam ca un lup slăbănog care a dat de o oaie șchioapă. Deși a fost foarte drăguț din partea doamnei Adaliz să așeze masa în camera în care zăceam eu, ca să nu mă facă să mă simt prost probabil, nu am putut urmări mare parte din conversație. Pe de o parte pentru că germana mea e la pământ, dar și pentru că atenția mea era complet acaparată de delicoasa tocăniță tradițională. Gazda noastră a fost mulțumită de faptul că am mâncat tot ca niște oaspeți politicoși și extrem de flămânzi cum eram, și ne-a urat noapte bună. A primit și Careter niște pijamale călduroase probabil rămase de la soțul defunct al bătrânei. Hainele stăteau largi pe amândoi dar erau o schimbare binevenită, căldura lor relaxându-ne trupurile tensionate. I-am făcut și lui

loc în patul micuț dar confortabil și ne-am întors spate în spate. Preuspun că eram genul ăla de cuplu în care dragostea a murit. Am închis ochii și am încercat să adorm dar destul de repede m-am trezit, spre surprinderea mea, plângând. Am crezut că am visat urât dar de fapt n-am făcut decât să recapitulez cele întâmplate. Situația noastră era foarte incertă. Cel puțin în cazul meu, armata mă făcuse cineva. Îmi dăruise o identitate și un scop în viață. Și acum unde era Moira? Vânată de cei care i-au oferit un cămin, izolată de singura lume pe care am cunoscut-o vreodată. Toate astea erau puțin prea mult pentru mine. Suspinam încet cu ochii închiși, sperând ca întunericul avea să mă amortască și că voi putea dormi. De odată am simțit un braț puternic monopolizându-mi statura fragilă și presandumi-o de un corp mușchiulos și cald.

-Nu plânge Moira, a început el să îmi șoptească dulce în ureche. Suntem aici. Suntem încă aici, lupta nu s-a sfârșit.

Deși în acel moment chiar îmi dormeam să abandonez totul, să încetez cumva din existență, am încunviințat tăcută din cap și m-am strâns și mai aproape de el, sperând cumva, că, acea căldură a sa va reuși să-mi topească țurțurii de teamă ce mi se formau adânc în inimă sfasiindumi-o și racindu-mi sângele în vene. Cumva, protejată de îmbrățișarea lui stângace, am reușit să alunec din nou în necunoscut, ascunzându-mă toată noaptea printre umbrele conștiinței mele.

M-am trezit încolăcită ciudat în pătura moale. Soarele era deja sus pe cer iar eu mă aflam singură în pat. M-am ridicat cu greutate și m-am îmbrăcat cu hainele pe care le-am găsit frumos aranjate pe un scaun. Spre surprinderea mea, îmi veneau numai bine. Ținând cont de marea varietate de numere de haine pe care frau Adaliz o avea în casă, însemna că are o familie destul de mare. Casa era goală așa că am ieșit afară, la lumina soarelui nepăsător. Gazda noastră era preocupată cu niște găini pestrițe în timp ce Carter tăia de zor niște lemne. Am salutat-o politicos și am întrebat-o timid dacă o pot ajuta cu ceva. Ea a dat din cap frenetic că nu este necesar și să mă odihnesc pentru că asta îmi prescria doctorul. M-am așezat îmbufnată pe un scaun și am început să analizez plictisită peisajul. Era un sătuleț destul de frumos Wolfe. Înconjurat de munți, cu căsuțe construite în stil vechi, avea aerul ăla rural de poveste. Oamenii păreau foarte prietenoși salutând pe toată lumea în stânga și în dreapta și zâmbind din toată inima. Iată că existau părți ale lumii în care ghearele distrugerii nu au apucat să se înfigă. Atenția mi-a fugit de la peisaj spre Carter care mânua cu precizie toporul. Purta o bluză destul de mulată prin care i se citeau foarte ușor contururile mușchiuloase. Pentru un așa numit proprietar de librărie ai

zice că se ocupa cu ridicatul și mutatul continuu al cărților la ce putere avea. Mi-a surprins privirea admirativă și mi-a zâmbit, trimitându-mi o bezea. Deși știam că e doar de ochii lumii, ca să ne păstrăm imaginea de tineri căsătoriți, nu m-am putut abține și m-am înroșit până în vârful nasului. Bărbatul ăsta era foarte periculos, mă aflam deja pe teren minat și eram cât se poate de aproape de a călca pe o bombă. În timpul mesei de prânz gazda noastră ne-a povestit totul despre viața în Wolfe și cât de drăguți sunt oamenii, și cât de mult se bucură să aibă musafiri, copii ei fiind plecați și stabiliți la oraș în căutarea unei vieți mai bune. Mă îndoiesc că agitația, violența, poluarea orașului întrec cu ceva viață liniștită de aici, dar fiecare caută ce-i lipsește. În timpul zilei Carter a continuat să o ajute pe Adaliz la toate treburile curții, de la reparatul gardului la mulsul unicii văcuțe pe care o avea, Alva. Se poate zice că ne plăteam prin muncă șederea noastră, dar pe fostul meu partener în arme nu părea să-l deranjeze. Era mai relaxat decât îl văzusem vreodată. Se pare că frumusețea naturii reușește să atingă până și cele mai dure suflete. Sau e un foarte bun actor. Orice e posibil. Sincer, deși trecusem prin destule împreună nu puteam spune că îl cunosc prea bine așa că nu prea știam la ce să mă aștept din partea lui. Nu îi înțelegeam nici acum decizia de a mă menține în viață sau micile acte de bunătate. Faptul că începuse să îmi pese așa de mult de persoana lui nu era chiar foarte încurajator mai ales în situația în care ne aflam. Ultimul lucru de care aveam nevoie sunt niște sentimente inutile care să îmi aburească mințile. Am oftat și am strâns mai tare pătura moale cu care mă învelisem. Îi așteptam în mica sufragerie să se întoarcă de pe câmp unde erau duși să verifice niște baloți. Am observant că expresia gazdei noastre este mereu una cumva serena. Fericirea i se citește în ochi, în ridurile fine de la colțurile gurii. Oare nu se simte abandonată de către copiii ei? De fapt și de drept cine sunt eu să judec viața femeii ăsteia. Ne-a primit în casa ei și ne tratează ca pe niște oaspeți mult așteptați. Nu am ce să-i reproșez. Le-am zâmbit călduros când s-au întors și am ajutat-o să pregătească masă. Am avut o altă discuție plăcută despre oamenii din micul sătuleț. În mare parte multă bârfa. Cine a făcut ce și cu cine și de ce. Nu cunoșteam niciunul din oamenii ăștia, poate doar din vedere, dar îmi făcea plăcere să o aud vorbind așa înflăcărată. Până și Carter zâmbea pe la colțurile gurii din când în când. Era o lume așa diferită de a noastră. Mă întrebam dacă am putea trăi și noi într-un loc ca ăsta. Izolați de fosta noastră viață, ascunși de spiritele ce umblă prin tărâmul oaselor. Părea ireal, poate și pentru că, orice alegeam să facem, o parte din noi va rămâne mereu pe front, prinși într-o luptă nesfârșită pentru o dreptate inexistentă și împotriva unor inamici artificiali, aleși arbitrar de forțe superioare nouă. În noaptea aceea nu am putut dormi. Stăteam întinsă în pat cu ochii ațintiți la

tavan. Carter se tot fâțâia și el de pe o parte pe alta. Protejată de întunericul nopții am îndrăznit să vorbesc.

-E ciudat nu-i așa? Viața aici...

-Nu chiar ciudată doar..diferită.

-Carter, cine ești tu? Cum ai ajuns în armată? De ce ai ales viața asta?

-Pui prea multe întrebări, mi-a răspuns el și s-a întors cu spatele la mine. M-am resemnat cu răspunsul lui, și nu mă așteptam ca după câteva minute să se întoarcă din nou cu fața la mine și să continue să vorbească. Cuvintele au început să îi alunece unul câte unul din gură, ca o cascadă care nu mai putea fi oprită.

-Am avut o viață bună. Părinți bogați, veșnic ocupați. Îmi plănuseră toată viața. Voiau să preiau firma de avocatură a familiei și să mă căsătoresc cu fata unor prieteni de familie, să ducem o viață monotonă și perfectă. Să participăm la evenimente caritabile și să pozăm în familia ideală. Nu m-au văzut niciodată ca pe un copil. Am fost doar un proiect de viitor. O oportunitate de afaceri. Un mod de a asigura continuitatea familiei. Le-am făcut pe plac o perioadă, până m-am săturat să trăiesc viața altcuiva. Nam fost niciodată viitorul moștenitor al familiei Carter. Am fost doar Logan, un nimic care nu avea voie să existe. Respiram în fiecare zi prin plămâni sintetici creați de aspirațiile altor oameni. Pentru mine armata a fost o eliberare. Luptam doar de dragul de a lupta pentru un țel care, să fiu sincer nu mă interesa prea mult și nu mă va interesa vreodată. Am vrut să mă pierd într-o mare de chipuri ale morților, și totuși am supraviețuit. Misiune după misiune am început să înțeleg cine sunt, a început să-mi pese dacă ajung să prind următoarea zi. A început să îmi pese de oameni într-un mod în care nu credeam că va fi vreodată posibil. Să urmez ordinele altcuiva... m-a făcut să mă simt confortabil. Nu diferea prea mult de fosta mea viață. Ai zis că viața de aici e ciudată. Nu te contrazic. E ciudat să fii liber să faci ce vrei, fără să ai totuși vreo noțiune despre însemnătatea propriilor dorințe. Nu am un plan de viitor acum, nu știu nici măcar ce ne va aduce următoarea zi. Dar pentru prima oară în viață sunt eu. O ființă reală, cu gânduri și sentimente proprii. Cu dorințe, cu regrete. Experimentând fericirea libertății adevărate, dar și teama față de lipsa de bariere. Suntem oameni vii Moira. Nu mai suntem niște bucăți de carne aruncate în mașina de tocat a statului. Ca să-ți răspund la întrebare, nu știu cine sunt, cine am fost sau voi fi. Nu știu cine ești tu. Dar sunt curios să aflu cât de departe reușim să ajungem. A tăcut și m-a mângâiat încet pe față. I-am prins mâna între degetele mele amortite și reci și am închis ochii. Există un viitor pentru care luptăm sau prelungeam doar un final inevitabil?

Puteam fugi la nesfârșit de soarta care ne urmărea din umbră, conturându-ne reflexiile din oglindă și furându-ne identitatea? Astea erau întrebări pe care nu eram pregătită să le pun. În timp ce alunecam încet

În lumea necunoscutului nocturn am simțit vag un miros de trandafiri amestecat cu izul înecăcios al fumului.

Fiecare zi părea să înceapă și să se deruleze la fel. De la discuția noastră nocturnă, Carter a început să mă privească diferit. În timp ce o ajutam pe Adaliz prin grădină îi simțeam ocazional ochii de un albastru arzător analizându-mi fiecare mișcare. Fiori electrice mă străbăteau de fiecare dată când privirile ni se întâlneau și la fiecare atingere trimeau valuri de excitație neuronală în tot sistemul meu nervos, central și periferic. Undeva în adâncul sufletului meu, am urât mereu bărbații pentru monștrii care puteau să devină. Dar cu fiecare privire îmi topea convingerile și cu fiecare contact trezea în mine o nevoie necunoscută. Dorința de apropiere. De conectare. Singurătatea mă sufoca și cerșea o gură de oxigen. Nu conta dacă era doar pentru un minut....sau doar o secundă. Voiam să mă simt acceptată. Dorită. Înnotam lipsită de direcție într-o mare de emoții, și era bizar. Aveam instinctul de autoprezervare care îmi spunea să ascund în adâncul ființei mele toate aceste gânduri interzise.

Dar cum rămâne cu libertatea pe care mă laudam că am câștigat-o? Nu puteam oare alege acum să fac ce vreau? Nu puteam oare da frâu liber acestor nevoi suprimate de afecțiune? Eram confuză. Deși socializam cu oamenii din sat și aveam grijă să îmi joc bine rolul, mintea mea colinda prin păduri neexplorate. Căutam sub fiecare piatră, în spatele fiecărui pom, acest concept de libertate. Dorința de a trăi o viață de care mă puteam bucura. Era posibil? Îndoielile continuau să mă macine. În acea seară gazda noastră ne-a anunțat că avea să stea împreună cu o prietenă bolnavă, și nea rugat să avem grijă de casă peste noapte. Așa când am rămas singuri, în universul protejat al casei modeste, am înțeles însemnătatea acestui fapt. Eram împreună cu bărbatul care îmi monopoliza complet mintea, și a cărui vorbe mă făcuseră să mă gândesc la concepte inexistente pentru mine până în acel moment. Inima îmi bătea cu putere atunci când ne-am așezat amândoi în pat să dormim. Amețită de bubuielile gălăgioase, am început să vorbesc, ca să estompez sunetul apăsător al liniștei profunde ce mi se instalase în gândire.

-Căreter, dormi? L-am întrebat timid, trăgându-l ușor de un colțișor de bluză.

S-a întors lent către mine și m-a privit direct în ochi, privirea sa de oțel tăind adânc în străfundurile sufletului meu.

-Nu, mi-a răspuns simplu apoi a tăcut continuând să mă privească. Am înghițit în sec și am vorbit tremurat.

-Carter, am nevoie de tine, te rog....am spus rugător și m-am agățat și

mai mult de bluza lui, cu suficientă putere încât să o sfâșii. Voiam să fiu vie, și știam că el mă poate face să mă simt așa. Nu știu de unde, pur și simplu știam instinctiv. Probabil era ceva animalic.

A continuat să mă fixeze cu acea privire, apoi mi-a tras fața aproape de a lui și mi-a mângâiat fugar buzele cu ale lui. Se simțea ciudat și incitant. Voiam să țip și să fug de lângă el și în același timp trupul meu îi cerșea mângâierea. Am închis ochii și am așteptat, lăsându-l pe el să decidă ce va urma. L-am simțit mâna mare și hotărâtă mângâindu-mi încet fața și marcând trasee cu degetul pe buzele mele calde. Simplul lui gest nu făcea decât să trezească în mine acea dorință arzătoare. În final i-am simțit din nou buzele, atacându-le pe ale mele de data aceasta, hotărât și strategic, apăsând și tandru. Cu o mână îmi ținea bărbia, să îmi poată muta capul așa cum dorea, iar cu cealaltă începuse să-mi mângâie suav corpul. Umerii, brațele, mâinile, talia, apoi prinzând curaj șoldurile și coapsele. Înainte să-mi dau seama se afla deasupra mea și îmi masa cu vârfurile degetelor fiecare părticică din corp. Îmi simțeam încet mușchii relaxându-se și mintea intrând din ce în ce mai mult în ceață. Mă pierdeam în negura nopții și alunecam de bună voie în neștiință. L-am simțit mâinile calde dezmierdându-mi sânii, apoi gura cărnosă împodobindu-i cu sărutări. Buzele necruțătoare creeau modele necunoscute pe pielea mea, coborând încet încet spre centrul agoniei mele. L-am simțit limba moale explorând zone cărora nu le dădusem niciodată importanță, dar care acum mă făceau să tremur și să suspin cu fiecare mișcare pe care el o făcea. Era așa de încet, de blând și metodic. Mi-aș fi dorit să mă înghită deodată, grăbit și neîndurător, să-mi potolească odată și pentru totdeauna sentimentele subdezvoltate. Să taie de la rădăcina acești boboci de trandafiri care nu aveau ce să caute într-o grădină plină de buruieni. Dar grijă și atenția lui nu mă făceau decât să mă las pradă și mai mult unor fantezii bețive de fericire. Mi-am înfipt mâinile în părul lui și i-am tras buzele peste ale mele. Nu mai rezistam. Fiecare părticică din mine îl dorea cu ardoare. L-am strâns puternic în brațe și i-am șoptit cu disperare numele. Iar el a înțeles. A intrat în mine încet, puțin câte puțin, alunecând pe valurile unor săruturi pasionale. Am gamut surprinsă în momentul când am devenit o singură ființă, și m-am încolăcit cu ardoare de figura lui impozantă. Se mișca lent ocupându-și mai mult timpul cu mângâieri și sărutări. Nu-l credeam capabil de atâta tandrețe și nici nu mă simțeam vrednică de atenția lui. Credeam că va fi diferit. Speram în adâncul sufletului meu că voi fi tratată pe ca nimicul care eram conștientă că sunt, că nu va fi nimic special. A început să întetească ritmul, luându-mă prin surprindere și nu mi-am putut înnăbuși gemetele. Îmi săruta buzele, gâtul, sânii, părea prezent pretutindeni pe corpul meu, și nu puteam face decât să mă predau lui întru totul. La un moment dat s-a oprit și mi-a șoptit

înfierbântat să trec deasupra lui. Alți fiori de plăcere mi-au făcut corpul să tresară când m-a pătruns , și am început să mă mișc stângace. Și-a pus răbdător mâinile pe umerii mei și mi-a dat un ritm, o cadență pentru sonata dezorganizată pe care încercam să o cânt. L-am învăluit cu corpul meu și am început să îi imit mișcările. Îmi umpleam corpul cu săruturi mici dar arzătoare și mârâielile delicate pe care le scotea îmi intensificau plăcerea. Am început să mă mișc din ce în ce mai repede, pierzând orice inhibiții, orice temeri și gânduri obscure. Nu rămăsese loc decât pentru plăcere și dorință. Senzația se intensifica din ce în ce mai mult până am ajuns într-un punct în care tot corpul meu a fost străbătut de un fior dulce și am căzut ,respirând greu, pe pieptul lui. El m-a așezat pe pat, mângâindu-mă în continuare și m-a întins pe burtă. S-a pus deasupra mea și m-a pătruns din nou, de data asta tare și apăsat. Corpul meu era așa de sensibil încât am suspinat incontrolabil. Unde de plăcere îmi rezonau pe toate terminațiile nervoase în timp ce el se afunda și mai adânc și mai rapid, sărutându-mi spatele și dezmierdându-mi ușor cu dinții gâtul. L-am auzit respirația precipitându-se și l-am simțit dintr-o dată pulsând în mine. Am țipat înăbușit în pernă. A rămas puțin întins tăcut pe spatele meu, apoi m-a întors cu fața în sus și s-a cuibărit la pieptul meu. Niciunul din noi nu a spus nici un cuvânt. Ce mai era de zis? Am tras pătura pe noi și l-am strâns cu putere în brațe. Poate nu știam cu adevărat cine este el, și nu aveam de unde să știu dacă va fi prezent în viitorul meu, care era și el destul de improbabil. Ajunsesem totuși să-l iubesc într-o anumită măsură. Nu-mi dădeam seama dacă era doar un sentiment trecător, sau dacă devenise deja o parte indispensabilă a existenței mele. Eram probleme pe care preferam să nu mi le pun, din comoditatea de a nu conștientiza riscul de a pierde totul. Somnul ma furat pe nesimțite în timp ce ascultăm respirația regulată a bărbatului care îmi presa pieptul cu greutatea capului său și îmi îngloba corpul în îmbrățișarea lui tăcută.

Mă așteptam să mă trezesc ca de obicei, singură în pat, dar în acea dimineață Carter încă se afla strâns agățat de mine, respirația lui caldă gadilându-mi gâtul. L-am mângâiat încet pe cap, degetele mele alunecând prin părul moale de culoarea nisipului. Înainte să-mi dau seama o pereche de ochi albaștrii mă analiza atent.

-Neata, i-am zis eu simplu și mi-am scos mâna din părul lui.

Mi-a bolborosit mai mult un răspuns indescifrabil apoi m-a întors cu spatele spre el și m-a luat în brațe. Pielea lui moale o mângâia pe a mea și mirosul lui îmi inundă plămâni. Nu știam ce ar trebui să fac, cum ar trebui să mă comport după cele întâmplate, așa că îl lăsam pe el să mă conducă încotro dorea. Nu am avut niciodată un statut anume, o poziție

importantă, dar în momentul ăla mi-aș fi dorit să fiu pur și simplu proprietatea lui, ca un stilou sau o piesă de mobilier. Să aibă posibilitatea să facă ce vrea cu mine. Nu aveam de gând să mă opun. Într-un final s-a ridicat încet din pat și s-a îmbrăcat. Am vrut să fac și eu la fel dar mi-a îndepărtat amabil mâna de pe haine. Ba chiar a tras pătură cu care mă acopeream și s-a uitat cu o privire patruzatoare spre corpul meu dezgolit, câteva clipe care au părut o eternitate.

-Ești frumoasă, mi-a șoptit dulce la ureche apoi a plecat să o găsească probabil pe gazda noastră și să o ajute cu prepararea micului dejun. Mi-au trebuit câteva momente să îmi calmez inima care începuse să galopeze. Era bizar să mă facă să mă simt așa, doar cu câteva cuvinte simple. M-am îmbrăcat și eu într-un târziu, și m-am alăturat lor. Adaliz ne-a povestit totul despre convalescența prietenei sale și cât de mult se bucura că a putut să o ajute. Deși îi auzeam cuvintele, nu le înregistram, mintea mea fiind încă în ceață, iar corpul meu se chinuia să își revină după toate senzațiile noi și incitante pe care le experimentase în urmă cu doar câteva ore. M-am uitat pe furiș la Carter care părea neschimbat și l-am invidiat în acel moment pentru tăria de caracter. Poate eu mă precipitam degeaba.

Poate pentru el nu fusese mai mult decât o aventură ... o eliberare a stresului acumulat.un joc.un mic experiment nevinovat. Nu aveam de unde să cunosc ce era în mintea lui. Am oftat deznădăjduită și m-am ridicat de la masă. M-am dus afară și m-am așezat pe băncuța din grădină, loc care ajunsese să fie preferatul meu, și care avea să îmi lipsească enorm atunci când va trebui să părăsim satul. Acolo printre legumele proaspete și printre florile gingașe care erau presărate din loc în loc, mă simțeam liniștită. Pentru câteva secunde mi-a atras atenția un bărbat înalt cu părul negru tuns scurt și ochi verzi cercetători ce părea să mă analizeze cu interes. A întors capul și a plecat imediat ce privirile noastre s-au întâlnit. Cum eram pierdută în gândurile mele, nu am acordat prea multă importanță întâmplării, fapt pe care aveam să îl regret mai târziu. Ziua s-a derulat că toate celelalte, cu mine și Carter ajutând de zor la treabă, apoi luând masa de seara într-o atmosferă plăcută alături de gazda noastră binevoitoare. Când s-a făcut ora de somn, m-am schimbat rapid și m-am înghesuit toată pe o bucățică de pat, îmbrățișând aproape peretele. Nesiguranța mă rodea pe dinăuntru și aveam dorința de autoizolare.

-S-a întâmplat ceva? M-a întrebat pe un ton neutru, iar eu nu știam dacă să mă bucur sau nu că nu îi puteam vedea expresia.

-Nimic, am mințit eu și m-am strâns și mai tare în brațe, învăluită în coconul meu imaginar.

-Pe fruntea mea nu scrie nici idiot nici orb, mi-a răspuns pe un ton ușor enervat și m-a întors forțat cu fața spre el. Acum zimi sincer ce ai, mi-a

cerut hotărât, ochii lui cercetând în ai mei după răspunsul dorit. Am simțit greutatea privirii lui și am cedat. Nu mă mai puteam ascunde.

-Eu doar...nu înțeleg ce s-a întâmplat între noi. Nu știu ce să cred. Mi-ai răspuns la chemare din datorie? Din nevoie fizică...sau poate din curiozitate. Nu știu ce crezi despre mine și simt că înnebunesc. Nu te înțeleg Logan Carter, este peste puterile mele să îmi dau seama ce gânduri îți trec prin minte. Și credema dacă ar fi fost altcineva nu mi-ar păsa nici cât o ceapă degerată.

Dar...dacă este vorba de tine, contează. Pentru că inima mea tânjește după tine, oricât de mult urăsc să recunosc.

-Ești ciudată Moira, a început el simplu. Te-am remarcat într-o zi, pe front. Îmi amintesc și acum, hotărârea din ochii tăi în timp ce făceai slalom printre gloanțe ca să ajungi la următorul rănit. Te-am considerat naivă. În sufletul meu odios și întunecat îmi doream să dai greș doar ca să văd ce expresie vei face. Înainte să realizez am început să te caut mereu printre soldați. Devenise oarecum o rutină, să verific dacă ești acolo, pe câmpul de luptă, pregătită să plonjezi într-o mare de gloanțe ca să salvezi un neisprăvit care avea probabil să moară oricum, căci războiul nu iartă pe nimeni și moartea nu poate fi decât amânată. Când Roberts mi-a ordonat să merg cu un grup de soldați într-o misiune din care trebuia să mă întorc numai eu am acceptat fără să clipesc. Ordinele sunt ordine. Dar apoi am aflat că tu te aflii printre acei soldați și am început să am îndoieli. Conștiința mea ieșise din coma autoindusă și mă muștra.

Era un ordin, iar ordinele se respectă. Dar când m-am aflat în fața faptului împlinit...când am avut ocazia să te împing și pe tine spre calea pieirii, instinctiv te-am salvat. A fost prima oară când nu am dus un ordin la bun sfârșit. Iar Roberts a fost îngăduitor și mi-a dat mai multe ocazii. Dar de fiecare dată am dat-o în bară. Cât am stat împreună la hotel n-am știut cum ar trebui să mă comport așa că am preferat să te ignor. Apoi totul s-a dus naibii. Am ajuns aici. Și lucrurile s-au schimbat. Am redevenit om, în locul mașinării de război. Am înțeles că nu suport să te văd supărată, am simțit căldura corpului tău lângă mine noaptea. Am început să te privesc așa cum un bărbat privește o femeie. Și noaptea trecută, când mi-ai sărit efectiv în brațe, cum puteam să te refuz, când eu ajunsesem să tânjesc după tine așa mult? Acum spune-mi te rog, ce mai e de neînțeles la mine?

El îmi mângâia blând obrazul, iar eu am început să plâng. M-a luat în brațe iar lacrimile mele dulci și calde i-au brăzdat bluza. A continuat să mă strângă la pieptul lui mare și ocrotitor până ce am adormit cu lacrimi încă rostogolindu-se încet printre genele ochilor mei închiși. Puteam oare să ne bucurăm de această fericire, acest mic strop de umanitate care a putut să existe chiar și în doi oameni ca noi, privați de

normalitate? Speram din tot sufletul că da, măcar pentru un moment trecător, cât un fir de nisip care se scurge într-o clepsidră infinită.

Dimineața următoare am împărțit cu el locul meu special, și am stat amândoi în tăcere, admirând peisajul și fiind pierduți fiecare în lumea lui. Stăteam totuși unul lângă altul, capul meu sprijinindu-se ușor de umărul lui. Adaliz a citit atmosfera și ne-a acordat câteva momente de intimitate. Părea să se bucure că în sfârșit petrecem și noi timp împreună. Cred că își făcea griji săraca de evoluția presupunerii noastre relații. Era genul ăla de femeie, care mi-ar fi plăcut să îmi fie bunică sau poate chiar mamă. Mi-am dat seama fugar că avea să îmi fie dor de ea, de simplitatea și de naturalețea ei. Ziua a trecut fără alte întâmplări notabile, iar noaptea a fost una plină de pasiune revărsată, flăcări intense arzând mocnit. Mi-a înnăbușit cu sărutări gemetele prelungi, posedându-mă de data ăsta plin de dorință. Începeam să mă familiarizez cu corpul lui. Unde îi plăcea să fie atins, cum îi plăcea să se miște, modul în care respirația lui întretăiată îmi elecrista pielea. Era o libertate care te îmbăta. Voiam să mă disipez și să devin parte din esența lui. Dimineața ne-a găsit încolăciți unul în brațele celuilalt. Mă simțeam liniștită, protejată. De parcă tot calvarul prin care trecusem, toate atrocitățile la care fusesem martoră, se anulau cumva momentan, ca și cum nu ar fi existat vreodată. Adaliz era foarte încântată pentru că în ziua aceea avea să fie un mic festival. Ne-a dat să îmbrăcăm cele mai frumoase haine pe care le avea în casă și a insistat să lăsăm în seama ei toate treburile gospodărești și să mergem să ne distrăm că doi tineri ce suntem. Evenimentul avea loc în centrul orașului. Erau mai multe tarabe cu diferite jocuri, tras la țină, roata norocului, darâmatul sticlelor, alba neagră, o prezicătoare, un om cu un ponei dresat, o cabină de poze care putea încă să fie considerată vintage și desigur multe dulciuri. Ne-am purtat ca niște oameni normali de vârsta noastră. Carter mi-a câștigat la tras la țintă un ursuleț panda de pluș, am râs amândoi de prezicerile clarvăzătoarei și anume cariera mea înfloritoare de cântăreață și cea de mare afacerist a lui, și desigur cei trei copii pe care o să îi avem împreună. Am savurat pe o bancă un măr caramelizat în timp ce am comentat în șoaptă despre ceilalți oameni care se perindeau pe acolo, făcând mici glume despre modul în care arătau sau se comportau. Am făcut chiar și poze la cabina foto, oricât de penibil ar părea. Amândoi voiam o amintire a acestor zile frumoase petrecute aici. Cine știe dacă vom mai avea vreodată ocazia la fericire. Cu acordul lui, am dăruit ursulețul unei fetițe care stătea retrasă și plângea că ceilalți copii nu doreau să se joace cu ea pentru că unul din băieții de vârsta ei spusese tuturor că ea miroase urât. Copii puteau fi foarte răi

Între ei, dar toate celelalte fete au fost instant impresionate când l-au văzut pe Carter dăruindu-i ursulețul și pupând-o pe obraz. Imediat ce am plecat noi, au făcut cerc în jurul ei, fascinate să afle detaliile. Înainte să plecăm am avut grijă să cumpărăm și câteva dulciuri pentru gazda noastră. Merita tot ce-i mai bun. În seara aceea, ea a dorit să îi povestim în detaliu cum ne-am distrat la festival și am râs și am glumit împreună. S-a bucurat enorm pentru dulciurile pe care i le-am luat, nu pentru că i-ar fi plăcut în mod special, ci mai mult pentru faptul că ne-am gândit la ea. Era o femeie extrem de sensibilă. Aceea a fost prima noapte în care am adormit amândoi cu zâmbetul pe buze. Dar, așa cum se întâmplă de obicei, lucrurile frumoase nu sunt făcute să dureze. Iluziile noastre de fericire aveau să fie spulberate extrem de curând, dar noi momentan dormeam liniștiți visând la clipe de neuitat și minunea unui zâmbet.

Rutina noastră deja stabilită părea să continue fără schimbare. Micul dejun, urmat de treburile prin grădină și îngrijirea animalelor, apoi prânzul și tot așa. Mai avea puțin și apunea soarele când Carter m-a întrebat dacă vreau să facem o plimbare pe câmp. Am acceptat fără să stau pe gânduri. Cerul începea deja să prindă nuanțe mov-portocalii iar peisajul era superb. Ne-am așezat pe un trunchi de copac și am stat așa o perioadă, umăr lângă umăr, într-o tăcere confortabilă. Erau multe lucruri nespuse între noi. Nu știam dacă aveam vreodată să îi povestesc despre trecutul meu. Nu erau prea multe șanse să am măcar ocazia să o fac. Dar momentan, simpla lui prezență în viața mea era suficientă. Se înnoptase deja când ne întorceam și am fost foarte surprinși să vedem un bărbat așteptându-ne parcă în plin câmp. Ne-a luat direct fără alte introduceri.

-Bine voi doi e timpul să încheiați farsa asta. Din primul moment în care v-am văzut mi-am dat seama că ceva e putred. Poate ați prostit-o pe Adaliz, dar noi, poliția locală suntem în alertă. Povestea voastră e cât se poate de suspectă. Nu aveți nici un act, telefoane mobile sau bani deși pretindeți că vă întoarceți din Munich de la un eveniment public. Am găsit presupusul loc al accidentului și ca să vezi ce surpriză, se pare că ultima dată când a fost folosită mașina nu a fost pornită cu cheia. Cineva s-a folosit de trucuri mârșave să pună mașina în mișcare. Curiozitatea mea este, ce căutați voi aici? Sunteți dați în urmărire pentru mașina furată și v-ați gândit că un accident urmat de o ședere scurtă într-un sat uitat de lume vă vor acoperi urmele? V-aș sugera să vorbiți dacă vă cunosteti interesele, a încheiat el amenințător.

-Nu știi despre ce vorbești domnule polițist. Nu credeți că vă imaginați cam multe? Aceste acuzații nu vin oare doar din lipsa de adrenalină pe

care o resimte orice om al legii care lucrează într-un sat veșnic liniștit în care nimic interesant nu se întâmpla niciodată? i-a spus Carter pe un ton foarte politicos și păstrând tot timpul un zâmbet pe buze.

-Măcar ai bunul simț să recunoști acum, în al doisprezecelea ceas! A răspuns bărbatul nervos apucându-mă cu forța de braț și zguduindu-mă din toate încheieturile.

-Domnule polițist, a început Carter vizibil iritat, v-ați sugera să vă luați mâinile de pe soția mea. Nu voi tolera nici un act de violență îndreptat asupra ei, mai ales când agresorul este un om care se presupune că ar trebui să o protejeze.

-Te crezi important puștiule? Să vii să îmi dai mie ordine ce și cum să fac. O să vă învăț și pe tine și pe târfulița ta ce înseamnă respectul. Totul s-a derulat într-o fracțiune de secundă. Polițistul își înfipsea mana în părul meu și se pregătea să mă lovească când a primit fulgerător un pumn care i-a mutat mandibula din articulație. Următorii pumni au fost și ei la fel de bine plasați și în mai puțin de un minut omul legii se afla pe jos, inconștient.

-Trebuie să plecăm din sat Moira, chiar acum, până nu e prea târziu. Am fugit într-un suflet spre casa Adalizei, i-am explicat fugăr că era timpul să plecăm și am început să ne facem rapid un pachet cu cele necesare. Din bunătatea inimii gazdei noastre aveam la noi apă și mâncare, haine de schimb, un semnalizator în caz că ne pierdeam, o lanternă, o trusă mică de prim ajutor și o hartă. Era fix ce aveam nevoie, obiectele cele mai importante atunci când supraviețuirea se afla pe primul loc. Tocmai ce îmi închideam rucsacul când s-a auzit o bătaie în ușă. Adaliz a deschis ușa și s-a proptit în fața ei, că o mamă urs care își apără puișorii de către vânători. În ciuda cerții și a amenințărilor, gazda noastră continua să ne protejeze prin simpla ei negare vehementă că noi nu ne aflam acolo. Ne făcuse înainte instructajul să scăpăm pe ușa din spate dacă ne vom regăsi într-un anumit tip de situație. Carter mă trăgea după el să mergem dar ne-am oprit amândoi în drum când am auzit pleznitura.

Dădeau în ea. După tot ceea ce făcuse pentru noi, nu puteam pur și simplu să plecăm și să o lăsăm așa. Ne-am uitat hotărâți unul la altul și am dat din cap. Carter a intrat direct, brutal, împărțind pumni în stânga și în dreapta. Eu evitam fluidă loviturile polițiștilor și încercam să le găsesc punctual slab. Nimeni nu s-a așteptat ca un polițist local dintr-un sat de la capătul pământului să aibă în dotare o armă. Am fost complet șocată când a scos-o și aproape semi fascinată când a îndreptat-o spre mine. Am auzit împușcătura, răsunetul slab al țevii pistolului. Mă pregătisem mental pentru durerea ce avea să îmi inunde corpul dar se părea că aceasta încetă să mai apară. Mi-am deschis ochii pe care alesesem să îi închid și am înțeles.

Glonțul fusese tras, dar nu în mine. La picioarele mele, întinsă pe jos, cu un firicel de sânge scurgându-se încet la colțul gurii, o baltă de sânge inchegându-se pe rochie se afla Adaliz.

Ochii deja cu o tentă sticloasă păreau să fi rămas blocați pe mine. Prezentul continua să se deruleze pe lângă mine, care mă simțeam absentă. Îmi amintesc vag cum Carter a reușit să pună mâinile pe armă și i-a lichidat pe toți. Văd ca prin vis mâna lui întinsă expectativ spre mine. Îi văd buzele miscându-se dar sunt incapabilă să aud cuvintele. O femeie necunoscută tocmai murise pentru noi.....protejându-mă pe mine. Ce era și mai odios era faptul că, această crimă avea să ne fie pusă nouă în cârcă. Acum eram oficial căutați atât de armata Americană cât și de autoritățile Bavariei. Am fugit în noapte ca niște hoți amărâți. Ne-am oprit din alergat abea atunci când ajunsesem aproape de drumul de țara care ducea spre Wolfe. Carter m-a luat în brațe și m-a strâns cu putere iar eu am izbucnit în lacrimi. Nu conta unde mergeam, nu conta ce făceam. Fericirea noastră de scurtă durată fusese năruita în doar câteva secunde, și un om bun devenise doar o altă victimă colaterală a violenței. Poate e mai bine așa. Era prea bună pentru lumea asta rea și meschină. Gândurile astea mi se perindeau prin cap în timp ce plângeam deja cu suspine în brațele lui Carter. A fost suficientă o secundă, ca să ne amintească cum e viața noastră de fapt și cât de precară era situația noastră. Pentru a nu știu câta oară în ultimul timp, pierdusem totul. Nu știam încotro să o luăm sau ce să facem. De data asta eram cu adevărat terminați, calea de întoarcere surpându-se cu totul de sub picioare în momentul în care acel înger de femeie a ales să își sacrifice viața ca doi necunoscuți....două ființe goale de orice fel de trăire să aibă încă o șansă la viață. Întrebarea rămânea numai una. Se merită trăită oare această viață? Din păcate, momentan, răspunsul părea să fie nu.

Trecând peste trauma spirituală pe care ne-o provocase incidental, sau cel puțin păcălindu-ne momentan că reușisem să o depășim, mergem în tăcere printre copaci. Părăsisem de ceva timp drumul, ajungând la concluzia că era prea periculos. Puteam fi găsiți oricând de oricine, măcar să le îngreunăm puțin munca. Eram din nou în situația în care nu știam încotro să o luăm. Ne învârteam întruna în jurul cozii într-un déjà vu continuu. Sentimentul precar de libertate urmat imediat de o dezamăgire uriașă și/sau moarte. Nimic nu era nou, dar asta nu diminuă cu nimic cât de tare reușea să ne afecteze. Luasem o gură din mărul interzis iar acum plăteam pentru asta. Nu este oare un câine crescut doar în casă fericit tocmai pentru că nu știe că există o lume întregă înafara spațiului său izolat? Odată ce ajungi să cunoști....să descoperi

sentimente necunoscute pentru tine, începi să tânjești după lucruri la care nu te-ai gândit niciodată. Pace, liniște, libertate. Cuvinte care înainte nu aveau nici o însemnătate dar care acum erau totul. Atât de aproape și totuși de neatins pentru noi. Indiferent dacă ne doream sau nu asta trebuia să luptăm pur și simplu pentru a ne menține dreptul de a rămâne în viață. Fugeam de trecut și ne consumam prezentul gândindu-ne la un viitor improbabil. Era deja dimineață în toată regula când am ajuns la drumul principal. Mulțumită hainelor primite de la Adaliz, arătăm ca un cuplu obișnuit care făcea o plimbare bizară de dimineață. Cu alte cuvinte nu atrăgeam prea mult atenția. Ne-am oprit să decidem ce aveam să facem în continuare, pentru că nu puteam evita discuția asta la nesfârșit oricât de neplăcută ar fi.

-Spune-mi te rog că ai un plan Carter, oricât de prostesc ar suna, l-am rugat eu deznădăjduită.

Orice e mai bine decât nimic.

Și-a trecut o mână prin părul ciufulit și a inspirat adânc.

-Nu pot să neg că nu m-am gândit la ceva anume, dar este cam riscant....sincer aș prefera orice idee cretină în locul ăsteia. Nu vreau să te pun cu mâinile mele în pericol. La naiba femeie nu vreau să te am pe conștiință, a zis el scuturându-și frenetic capul.

-Ce poate fi așa rău? Suntem la capăt de drum și la propriu și la figurat. Nu mai avem nimic de pierdut decât propriile vieți și credem că aș fi bucuroasă dacă aș putea renunța la a mea.

Carter, am continuat eu mângâindu-l pe obraz, nu-ți face griji pentru mine. Oricât de rea crezi că e ideea asta, măcar e ceva. Iar noi avem nevoie de ceva în momentul ăsta Carter. De orice. Te rog spune la ce te-ai gândit.

S-a uitat la mine gânditor, nesigur dacă să îmi spună sau nu, luptându-se cu propriile convingeri. Într-un final a oftat și mi-a făcut semn să mă așez lângă el pe un buștean doborât de curând, cel mai probabil de către vântul puternic de acum câteva zile.

-Suntem foarte aproape de Austia, cred că ne-ar lua maxim treizeci de minute să trecem granița cu mașina. Am putea face autostopul, ar fi mai bine decât să mergem pe jos, așa am ridica mai puține suspiciuni. Ideea e că, aproape de granițe cu Germania se afla o bază militară americană destul de măricică, Alexandria se cheamă. Am activat câteva luni acolo, acum vreo patru ani, și în perioada aia am fost implicat într-o altercație. Ca să scurtez povestea, un băiat cu un tip de retard mintal lucra pe post de om de serviciu. Își vedea de treaba lui și nu deranja pe nimeni, iar fratele lui era destul de bine plasat ca și cadru militar. Dar de fiecare dată când el mergea în misiune, unul din cadeți, Gregory îi făcea fratelui bolnav viața amară. La început au fost doar farse nevinovate și șotii. Dar a început să devină din ce în ce mai rău. Aparent Gregory avea

o ura pe fratele mai mare și se răzbuna pe amărâtul ăla.Într-o zi a mers prea departe.L-a pus să se dezbrace și l-a amenințat cu bătaia dacă nu avea să mănânce un rahat de câine.Omul nu era un mare ilustru în gândire dar ca să fii crud nu îți trebuie mult creier.

Oricum băiatul a refuzat așa că a început bătaia.Și-a pierdut controlul.Un cadet și-a făcut griji și a fugit repede spre biroul căpitanului să raporteze.Pe drum a dat de mine.Văzându-l așa agitat l-am întrebat ce s-a întâmplat.Pe atunci eram și eu doar un simplu cadet dar aveam o anumită reputație legată de aptitudinile mele.Când am aflat povestea m-am dus repede.Când am ajuns băiatul era întins pe jos, moale ca o cârpă de șters pe jos iar nenorocitul ăla se pregătea să îl mai ia la o tură pentru că nu se supusese jocului său pervers.Nu i-am dat ocazia să zică sau să facă nici măcar o mișcare.M-am înfipt direct în gâtul lui și l-am avertizat să înceteze.Mersese prea departe și superiorii aveau să afle despre asta.A vut să dea în mine, licheaua, dar i-am presat puțin jugulara cu degetul și s-a gândit de două ori înainte.l-am dat drumul dezgustat asigurându-l că superiorii vor afla despre asta.M-am dus să îl văd pe amărât.Era într-o stare jalnică, dar era încă viu și conștient deci se putea mai rău.L-am învelit în uniforma mea și l-am cărat până la cabinetul medical unde m-am asigurat că primește toate îngrijirile de care are nevoie.L-am vegheat o săptămână, timp în care și-a revenit cât de cât iar eu am avut grijă să documentez cu poze și declarațiile medicului starea precară în care se afla băiatul și să interoghez martorii, securizandu-mi câțiva oameni de încredere care aveau să zică povestea exact cum se întâmplase.Am prezentat cazul în fața curții superioare și am câștigat.

Nenorocitul a fost pus pe liber pentru comportament deviant și pot spune că și-a primit răsplata bine meritată atât de la mine cât și de la ceilalți care nu îi apreciau modul de a fi.

Când s-a întors fratele băiatului din misiune a venit să mă caute și mi-a mulțumit personal pentru tot ce am făcut și m-a anunțat cu mâna pe inimă că are o datorie pe viață la mine pe care a jurat solemn că și-o va plăti.Din câte știu, încă activează în Alexandria.Dacă am ajunge la el și i-am obține ajutorul ar putea să ne facă rost de ceva acte false...un vehicul...o șansă la viață.Dar asta implică să mergem de bună voie într-un loc în care dacă suntem recunoscuți atunci putem să ne scriem singuri numele pe cruce și să ne aruncăm în pamant pentru că am fi ca și morți.

-Chiar crezi că omul ăsta o să ne ajute în loc să ne denunțe? Are totuși o poziție importantă și este un om pentru care ordinele primite compun drumul pe care calcă în viață.Înțeleg toată povestea și încărcătura emoțională dar nu pot să nu fiu sceptică.

-Te înțeleg, pare că mă agăț de un fir de ață dar sunt sigur că își va plăti

datoria. Este un om de onoare, pot băga mâna în foc pentru asta. Dacă poate, o să ne ajute.

-Nu mă simt convinsă... dar dacă ești atât de sigur atunci bine. Riscăm. Dar cum dăm de el? S-ar putea afla în misiune. Chiar dacă activează în Alexandria nu avem nici o garanție că se afla acolo acum.

-Adevarat... aici intervine norocul.

-Incurajator, am răspuns sarcastică. Să presupunem că am câștigat la loteria destinului și omul se află acolo. Cum ajungem noi la el? Chiar dacă facem autostopul și ne duce cineva cu mașina acolo tot trebuie să ajungem efectiv în baza militară fără să fim condamnați.

-N-ar trebui să fie așa greu. Chiar dacă probabil au aflat despre noi și în loc să primească o descriere vagă despre cum arătăm au primit chiar poze color de rezoluție superioară gândește-te câtă atenție au acordat ei subiectului. Noi suntem niște fugari presupuși teroriști, ce am putea căuta într-o bază militară? Nu cred că scrie nicăieri în dosarele noastre că am fi demenți.

-Ceea ce spui tu practic e că ne bazăm pe noroc atât ca să fie omul ăla în baza cât și ca ceilalți soldați să aibă o amnezie involuntară legată de noi. Sunt nouăzeci și nouă la sută șanse ca ideea ta să neucidă.

-Corect. Dar noi momentan luptăm pentru acel unu la sută rămas. Pentru că altă idee chiar nu am. Poate doar dacă nu ți-a venit ție cumva inspirația.

Am suspinat înfiorată. Avea dreptate. Ideea lui era nebunească și extrem de periculoasă. Dar exista. Era un plan vivid pe care îl puteam urma. Aveam o mică și insignifiantă șansă de succes. Am dat din cap resemnată. M-am ridicat de pe buturugă și m-am pus în fața lui. I-am mângâiat obrajii fini cu mâinile tremurânde iar el a închis ochii acceptându-mi manifestarea afecțiunii. I-am tras capul iar buzele noastre s-au unit într-un sărut mai degrabă disperat decât pasional. Apoi am părăsit pădurea și am ieșit la drumul mare, așteptând mașini care să meargă în direcția în care aveam nevoie. Am avut noroc abea pe seara. Un șofer de tir ne-a acceptat în cabină cu el. Norocul face că omul ducea provizii fix pentru baza Alexandria. Cât de convenient putea să fie, aproape că nu îmi venea să cred. Carter a îndrugat o poveste cum că tatăl lui e colonel acolo și cum vrea neapărat să îi facă surpriza de ai face cunoștință cu viitoarea lui nora. Aparent existase o cerere în căsătorie pe care eu o acceptasem cu lacrimi în ochi și el, băiat singur la părinți crescut doar de tată din moment ce mama lui murise de tânără de cancer, voia neapărat să îi dea vestea bună în persoana figurii sale paterne. O poveste bunicică trebuie să recunosc, bietul om fiind mai prostuț din fire și mai sentimental a scăpat chiar câteva lacrimi. Am pufnit în sinea mea și mi-am concentrat atenția asupra peisajului în schimbare și l-am lăsat pe Carter să se ocupe de discuțiile ambientale. Eram din

nou relativ cu un picior în groapă și încercam să duc povara gândului acesta cât mai elegant posibil. Dar cum nimic nu e ușor în lume iar mintea e o mașinărie pe cât de extraordinară pe atât de greu de controlat, am preferat să îmi îngrop temerile la umbra copacilor zvelți din pădure și să îmi las gândurile să fie purtate de briza ușoară care mângâia iarba, făcând-o să se muleze după ea. Am ales să mă pierd în natură ca să-mi păstrez intactă conștiința. Nu puteam decât să sper că totul va fi bine. Cumva.

Pentru că mai era puțin și se înnopta șoferul a trebuit să oprească tirul într-o benzinărie conform regulilor de circulație care interzic clar prezența tirurilor pe străzi noaptea. Din fericire lângă benzinărie era un hotel deci am putut petrece noaptea destul de comod. Eram amândoi destul de tensionați și pierduți în propria noastră lume. Fierul roșu al amintirilor celor câteva zile în care am învățat ce e fericirea își lăsase cicatricea uriașă pe creierele noastre.

Nu puteam da timpul înapoi. Nu puteam învia morții. Știam deja asta. Dar chiar dacă știam asta nu însemna că nu ne ardea sufletul. În noaptea aia am adormit strâns îmbrățișați ca și cum dacă ne țineam suficient de tare celălalt nu va dispărea și va rămâne pe veci acolo lângă tine. În adâncul sufletului știam că nu voi suporta să îl pierd pe Carter. Nu acum când știam ce înseamnă dragostea. Făceam tot posibilul să nu mă gândesc la asta. Dimineața a venit mult prea repede și a adus cu ea doar teamă și incertitudine. Drumul spre Alexandria a fost mult prea scurt și înainte să ne dăm seama ne aflam deja în baza militară. L-am ajutat pe șoferul de tir cu livrarea, drept mulțumire pentru că ne-a luat și pe noi apoi ne-am luat la revedere.

-Si acum ce? L-am întrebat eu imediat ce am rămas singuri.

-Il căutam pe Adler.

-Si cum presupui că vom face asta? Nu putem pur și simplu să întrebăm în stânga și în dreapta de el....o să fim luați repede la ochi. Hei mă ascuți măcar? am întrebat supărată când am văzut că atenția lui era la un grup de cadeți care erau strânși la câțiva metri de noi.

-Normal că te ascult, dar în timp ce tu vorbeai aiurea doar ca să te aflii în treabă eu am rezolvat o dilemă. Băieții tocmai vorbeau despre câte probleme vor avea dacă îl supăra pe căpitanul Adler, a zis el cu un zâmbet strengăresc.

-Sa fiu al naibii, nu-mi place tot norocul ăsta pe care îl avem. Bate la ochi. Miroase la fel de putred ca un corp în descompunere lăsat în caniculă, am răspuns temătoare.

-Nu mai fi așa superstițioasă și negativistă. Hai să mergem.

Ne-am mișcat incet și liniștiți prin unitate, modul ideal de a nu atrage

atenția. A fost destul de ușor să ne orientăm din moment ce Carter încă cunoștea destul de bine zona. Când un secretar bățos ne-a întrebat ce aveam de vorbit cu căpitanul Carter i-a vândut gogoașa că am fi rudele unui cadet și din moment ce tot eram prin zonă ne-am decis să îl anunțăm personal pe căpitan că a avut loc un deces în familie și am dori o permisie specială să poată participa la înmormântare. Ori a fost el foarte convingător, ori era secretarul foarte sictirit, în orice caz am reușit să intrăm în birou. Adler era un bărbat bine făcut, cu părul blond tuns scurt, o barbă îngrijită, ochi verzi pătrunzători, ce părea să aibă maxim patruzeci de ani. Nu și-a ridicat ochii din foaie imediat când am intrat pe ușă, dar s-a văzut pe fața lui că a suferit un șoc în momentul în care a făcut contact vizual cu Carter.

-Adler, pardon Căpitane Adler, știu cum pare dar te rog lasă-mă cinci minute să-ți vorbesc și după poți face cum crezi de cuvinta. Ne vom supune ordinelor tale.

Ochii verzi de noanța jadului s-au fixat pe noi, cu pupilele parțial dilatate. Într-un final a dat din cap aprobator.

-Probabil știi deja toată povestea oficială, cum am eșuat să asigurăm semnarea tratatului urmată de fuga noastră care mai mult ca sigur a fost interpretată ca dezertare. Nu cred că are vreun rost să știi ce s-a întâmplat mai exact acolo. Secretul ăsta va muri odată cu noi, iar varianta aleasă de superiorii noștri ca fiind cea mai favorabilă va rămâne și unica. Singurul motiv pentru care am îndrăznit să vin la tine este pentru că mi-ai făcut o promisiune. Ți-ai pus onoarea în joc. Ești un om cu convingeri puternice. Ai promis că îți vei plăti datoria când va veni ziua. Ei bine ziua este azi. Avem nevoie de acte false, niște bani și un mijloc de transport să putem scăpa. Nu vrem să facem rău nimănui... vrem doar liniște. Dumnezeu mi-e martor că ne-am servit țara, și am făcut tot ce am putut. Acum umblăm pe pământ ca niște morți vii în căutarea vieții pierdute. Îți cer viața pentru viața căpitane. Ți-am salvat fratele atunci când nimeni nu a avut curajul să intervină, nu vreau decât ca tu să mă răsplătești cu aceeași monedă. Îți jur solemn că asta este prima și ultima dată când mă vei mai vedea. Nu am să te caut, nu am să te contactez în nici un fel. Nu voi spune niciodată nimănui cine ma ajutat. Voi prefera să mor decât să îți compromit integritatea.

În tot acest timp Adler analiza fiecare cuvânt deși expresia sa nu s-a schimbat deloc. Când Carter și-a încheiat pledoaria s-a lăsat o tăcere apăsătoare. Totul depindea de el acum. Avea în mâinile sale mari și bătătorite sufletele noastre. Așteptam încordați verdictul. Inima a început să îmi bubuie puternic în piept atunci când l-am văzut ridicând receptorul și formând un număr.

-Alo, Beringer sunt eu Adler. Am nevoie să îmi faci o favoare. Ascultă cu atenție și nu pune întrebări. Îți garantez că mă voi revanșa. În primul rând

am nevoie de pașapoarte și cărți de identitate false.Să fie pe numele Anna Krause, brunetă cu păr scurt și Otho Krause blond cu ochi albaștrii.Trăsături faciale cât mai vagi posibil.Căsătoriți de trei ani și născuți în Berlin.

Îmi mai trebuie un vehicul funcțional pe numele lor și ceva bani.O, era să uit, Beringer.Le vreau într-o oră.

A trântit receptorul înainte ca interlocutorul său să aibă șansa să ciripească măcar un cuvânt. Un om dur și eficient acest Adler.

-Carter nu am nici un interes să mă bag cu tine în rahat.E problema ta cum ai ajuns acolo, și dacă voi primi vreodată ordine să te vânez o voi face fără ezitare.Onoarea mă obligă acum să te ajut așa că o voi face.Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine și fratele meu.Îți voi rămâne veșnic recunoscător.Te voi ruga totuși să te ții de cuvânt și să uiți că mă cunoști imediat ce această poveste se va termina.Nu am nici o intenție să fraternizez cu dezertori.

-Cine ar dori așa ceva? i-a răspuns Carter plin de amărăciune.

Lucrurile fiind clarificate,ne-am așezat amândoi pe canapeaua îngusta din fundul camerei și am așteptat în tăcere ca Beringer să-și facă treaba.Mă întrebam dacă era măcar posibil să rezolve toate aceste problem într-un timp atât de scurt.Dar fix la o oră după convorbirea lor telefonică, acesta a sunat să anunțe că totul era pregătit.La auzul acestei vești ne-am uitat plini de speranță unul la celălalt.Era oare posibil să fie așa ușor?Ne-am întâlnit cu Beringer în curte.Era un omuleț mic de statură, puțin dolofan, cu o mustață ciufulită și o chelie proeminenta.Transpira profund, probabil conștient că face ceva ilegal, și nefiind deloc dornic să afle cine eram mai exact și de ce avem nevoie de aceste lucruri compromițătoare.Probabil mergea pe ideea cu , ce nu știe nu-i poate face rău.M-am uitat cu atenție la cartea de identitate.

Persoana din poză putea fi orice femeie din lume, care se întâmpla să aibă păr negru scurt.

Făcuse o treabă grozavă.Iar mașina de care ne făcuse rost nu era nici măcar pe jumătate pe cât de rău mă așteptam să fie.Micul omuleț s-a uitat suspicios la noi, dar o singură privire dură din partea lui Adler l-a făcut să întoarcă privirea în altă direcție.După ce Beringer și-a primit asigurarea că va fi răsplătit pentru munca depusă s-a retras grațios.Adler s-a apropiat de noi încet.

-Cu asta Carter, datoria mea față de tine e plătită.Doar Dumnezeu mai poate să aibă acum milă de sufletul tău.

Spunând astea,ne-a întors spatele și s-a reîntors în biroul său.Oficial își spălase mâinile de noi.Nu se poate spune că noi eram într-un fel dornici să mai facem purici pe acolo.Carter s-a urcat la volanul mașinii și ne-am îndepărtat cât de repede am putut de Alexandria.Nu-mi venea să cred că reușisem.Eram amândoi în viață, teferi și nevătămați.Mai mult

chiar,aveam toate cele necesare ca să începem o viață nouă, că Anna și Otho Krause.Aveam în suflet un amalgam de emoții.Surpindere, neîncredere, teamă, ușurare, fericire.Și mai presus de toate speranță.Până la urmă totul avea să fie bine.O poveste încurcată în care eroina trece prin o groază de întâmplări dramatice dar în final își câștigă fericirea.La fel ca filmele acelea romantice care îmi plăceau așa de mult atunci când eram mică.Puteam avea și noi filmul nostru.Eram liberi să ne croim destinul așa cum vedeam de cuviință.Liberi să trăim.Să existăm ca persoane fizice, reale nu doar ca niște marionete de război.Eram așa fericită.Îi mulțumeam în gând lui Adaliz pentru că ne arătase calea asta.Era meritul ei în mare parte.Ea ne deschisese poarta spre această lume ciudată și superbă.Fiind așa aproape de granițe am intrat în Elveția și ne-am oprit în St.Gallen.Părea un loc perfect pentru un nou început.Am închiriat un apartament într-un complex de locuințe frumos.Locul îmi aducea vag aminte de Wolfe.O mare diferență era gradul de industrializare, mult evoluat aici în St.Gallen.Rămânea totuși un frumos și elegant loc rural cu un anumit grad de urbanizare.Toată noaptea aceea am petrecut-o făcând planuri de viitor și zâmbind, bucuroși în sfârșit că aveam o șansă.Era prima zi din restul vieții noastre și eram de-a dreptul încântați.Nu mai eram singuri, nu mai eram pierduți undeva în neant într-o mare de viitoare înmormântări.Eram liberi.Eram vii.Eram acasă.

Următoarele zile au trecut rapid, ca printr-o ceață.Ne-am găsit amândoi slujbe.Eu ca bibliotecară iar Carter în construcții, forța lui fizică permițându-i să se angajeze în orice domeniu de genul ăsta.Era așa de bizar să locuim amândoi.Să avem o slujbă obișnuită.Un program.Să ne culcăm în fiecare noapte împreună și să ne trezim îmbrățișați.Să mâncăm împreună.În fiecare seară să povestim cele petrecute la muncă peste zi.Cine ar fi crezut că o viață normală e așa...satisfăcătoare.Perspectiva de a avea o familie era nouă și interesantă.Așa cum erau toate de altfel.Trecuseră șase luni de la nefericitele incidente și deja ne intrasem în alt ritm.Viața noastră de dinainte părea să fie doar un coșmar teribil din care din fericire am reușit să ne trezim.Moarte, suferință.Aceste noțiuni începeau să dispară încet încet, alungate de gânduri noi cum ar fi ce să gătesc azi,ce carte să mai citesc, oare ce mai face Carter.Aceste gânduri banale erau ca un pansament peste rănilor care presupun că nu se vor închide niciodată complet.Fusesem foarte tensionată la început, mereu pregătită de un dezastru.Așteptându-mă din zi în zi să dăm de armată la ușă.Dar timpul trecea și nu apărea nimeni.Doar noi doi și visurile noastre de viitor.Reușisem chiar să-mi fac prietene la muncă.În tură cu mine mai

erau două bibliotecare și împreună ne asiguram că toate sunt la locul lor și că toate cărțile împrumutate sau returnate sunt corect înregistrate. În acea zi, la sfârșitul programului, îl așteptam pe Carter să vină să mă ia, așa cum făcea de obicei.

-Hei Anna, m-a salutat prietena mea Ema. Ce face Otho ori a uitat de tine neisprăvitul? O să-i dau eu o mamă de bătaie atunci când îl prind. Auzi, să lase frumusețe de fată să aștepte după el. Inacceptabil!

-Gata gata ursoaico nu mă oprează nimeni. A întârziat doar două minute hai să nu exagerăm cu pedepsele, i-am răspuns eu râzând.

-Sigur nu vrei să te las eu acasă? a început ea malițios, așa că să-i faci o surpriza. Îl lași să te aștepte o oră pe aici dupăaia îi dai mesaj gen 'ups dragule scuze am uitat să-ți zic dar m-a adus Ema acasă sper că nu m-ai așteptat prea mult'. Asta l-ar învăța minte.

-Poate data viitoare, i-am zâmbit eu încă o dată apoi i-am făcut cu mâna.

Am mai stat puțin, apoi m-am uitat din nou la ceas. Trecuse deja un sfert de oră. Asta nu-i stătea în fire lui Carter. Era ca un ceas cu cheița, mereu prezent la ora fixă. Deja începeam să mă îngrijorez. Am mai așteptat cinci minute fără nici un rezultat apoi am luat-o pe jos pe situl de construcții. Fără să vreau inima începuse să îmi bată mai repede. Aveam o presimțire rea. Acel sentiment că ceva groaznic urma să se întâmple. Am preferat să nu mă gândesc la asta și am continuat să merg. Primul lucru pe care l-am observat a fost sângele, împrăștiat în băltoace pe jos. Apoi am văzut corpul. Era un bărbat îmbrăcat în uniformă militară. Sângele mi-a înghețat în vene. După atâta timp, când eram convinsă că totul se terminase, iată că ne găsiseră. Trebuia să o luăm de la capăt din nou. Altă fugă, alt oraș... altă țara poate. Am înjurat printre dinți. Orice făceam trecutul avea să continue să ne bântuie ca o umbra care este cu tine pretutindeni dar se ascunde noaptea în întuneric. Vechile instincte au revenit la viață și am început să mă furișez printre materialele de construcții. Pe traseul pe care l-am ales am mai găsit doi soldați omorâți. Inima îmi bătea nebunește. Știam că e mâna lui Carter și răsuflam ușurată de fiecare dată când găseam un mort din partea inamicilor. Așa știam că el e bine. Când am ajuns în spate i-am văzut. Erau patru bărbați în uniformă, toți ținând armele îndreptate spre Carter. El ținea strâns în mână un pistol, probabil împrumutat de la victimele sale. Ochii lui albastri erau necruțători. Nu mai era Carter care mă ținea în brațe noaptea, care mă alina și îmi spunea mereu cât de frumoasă sunt și cât de mult mă iubește. Era mașinăria de război, capabilă doar să ucidă ca să supraviețuiască. Nimic mai mult. Am simțit o ghiară strângându-mi inima. Mă durea așa de mult să îl văd din nou în acel stadiu. Dar nu era acum momentul să mă gândesc la asta.

Trebuia să îl ajut. M-am furișat în spatele unei mașini și am poziționat

pușca cu lunetă șterpelita de la defunctul caporal Pines. Am fixat ținta și am tras. Mai rămăseseră trei soldați. Prinzând oportunitatea Carter a reușit să mai împuște mortal încă doi. Dar ultimul s-a ascuns imediat, simțind pericolul. Am început să îl caut cu privirea.

-Moiră!

Strigătul lui Carter m-a alertat imediat. Am întors privirea și l-am văzut pe nenorocit cu pistolul ațintit direct spre mine. Nu am ezitat nici o secundă. Am ochit și am tras. Am realizat prea târziu că el trăsesese primul. L-am văzut prăbușindu-se. Pe el.....și pe Carter. Am scos un țipăt sfâșietor și am alergat repede spre el. Sângele începuse să îi inunde tricoul simplu pe care îl purta la muncă. Era împușcat în abdomen. Eram doctor la naiba știam ce șanse are. Încercam să vorbesc dar lacrimile curgeau șiroaie iar suspinele îmi sugrumau vocea.

-De ce...am început să îngân printre sughituri... de ce te-ai pus în fața mea? Glonțul ăla era menit pentru mine....pentru mine! De ce.. spune-mi de ce?

Îl țineam în brațe cu o mână încercând să presez rana, sperând că sângerarea se va opri.

Sperând la un miracol. Corpul lui atârna greu și mă privea cu ochi care începeau să se împăienjenească.

-Ești așa de frumoasă, a început el mângâindu-mi fața parcă în vis, îngerul meu. Cum să-i las să mi te ia? Nu mai plânge. Trebuie să fii puternică.

-Pentru ce? Pentru ce să fiu puternică? Te rog nu pleca nu mă lăsa....nu pot să te pierd și pe tine...nu pot, am continuat eu să plâng în hohote.

-M-ai vrăjit încă din ziua aia în care te-am văzut prima oară pe front. Îngerul răniților. Te iubesc....mereu te voi iubi..

Începea să vorbească din ce în ce mai încet iar ochii i se închideau. Trăgeam cu disperare de el. Îl rugăm din tot sufletul să rămână cu mine. Dar respirația lui se rărea din ce în ce mai tare. Cu fiecare gură de aer pe care o lua, fura o părticică din sufletul meu. Sângele lui cald mi se îmbibase în haine iar mie îmi venea să vomit. Din depărtare s-a auzit deodată sunetul unei mașini. La naiba. Întăriri. L-am tras pe Carter la adăpost. Îl strângeam în brațe și îl mângâiam frenetic pe cap. Îi șopteam cât de mulți îl iubesc. Îl rugăm să nu mă părăsească. Dar rugăciunile mele se loveau de urechi care nu mai puteau să audă. S-a mai uitat la mine o dată, cu ochi pierduți...privind spre tărâmurile nevăzute. Apoi s-a dus. Ca o flacără stinsă de o pală de vânt. Nu mai era lângă mine. Într-un moment am simțit o durere sfâșietoare cuprinzându-mi tot corpul și am urlat. Am țipat pentru tot ceea ce pierdusem....tot ceea ce avusesem și am fi putut avea. Am plâns în hohote pentru familia pe care nu o vom avea niciodată. Apoi a fost liniște. Inima mea s-a oprit. Mi-am șters lacrimile, și m-am uitat pentru ultima dată la el. Era atât de frumos. Părea

o sculptură a unui bărbat care doarme. Buzele ușor arcuite într-un zâmbet fin. Le-am sărutat ușor, transferându-i parcă emoțiile și trăirile mele. Am luat arma de pe jos, cea pe care el o folosisese și am încărcat-o. Inamicii erau aproape, trebuiau să sosească. Nu aveam nici o șansă, eram conștientă de asta. Dar nu îmi păsa. Era capătul de linie pentru mine. O mașină militară a apărut de nicăieri și cinci, sau poate că erau șase, oameni au ieșit din ea. N-am așteptat să iasă toți. Am început să trag instinctiv. Nimerisem deja doi sau trei când gloanțele au început să zboare pe lângă mine. Am fost nimerită... am simțit metalul mușcându-mi din piele și otravindu-mi mușchii. Dar nu m-am oprit. Nu aveam de ce. Nu mai aveam pentru cine. Iată că mă aflam din nou în tărâmul oaselor, călcând peste cadavre și vise spulberate. Eu am ales războiul, și tot eu am ales să îl părăsesc. Dar moartea se ține scai de tine. Te găsește în orice cotlon te-ai ascunde. Te pândește, te cheamă. Te însoțește mereu. E în sufletul tău oriunde te-ai duce. Durere, suferința, agonie. Îmi erau toate mult prea familiare. Auzeam șoaptele dulci ale abisului chemându-mă. Trăgeam în continuare. Glonț după glonț în inamici pe care nu îi puteam atinge. Sunetul gol m-a trezit la realitate. Rămăsesem fără muniție. Un șoc puternic mi-a zguduit corpul și am căzut la pământ. Fusesem lovită. De câte ori? nici eu nu știam. Cerul era albastru și lipsit de nori. Albastrul ochilor lui Carter. Lacrimi au început să mi se verse ușor pe obraji. Aveam oare să îl văd din nou? Puteam doar spera. Am inspirat adânc și am auzit horcăitul ciudat din pieptul meu. Eram aproape. Petale albe de trandafir au început să curgă din cer. Am auzit o voce chemându-mă și am zâmbit. Probabil halucinam. Am apucat strâns mâna lui promițându-mi că nu mai aveam să-i dau drumul niciodată. Eram în sfârșit liberă. Pentru totdeauna.

Ma bucur ca ai ajuns pana aici. Sper ca a fost o calatorie placuta si te astept si data viitoare in alta aventura alaturi de personajele mele.

P.S Sper ca sfarsitul sa nu fi fost prea deprimant dar consider ca se potriveste mai bine cu povestea si da o insemnatate mai profunda tuturor intamplarilor.

Poti sa imi spui parerea ta despre carte (sau sfarsit :)) pe pagina mea de [facebook](#) sau poti sa imi scrii la adresa de e-mail andradacosminaposedaru@gmail.com

P.S.S Daca ti-a placut cartea poti arunca un ochi si la celelalte carti scrise de mine: [Ochiul Pisicii](#) , [Necunoscutul](#) , [Capacana Paianjenului](#).

P.S.S.S Chiar imi pare rau pentru ca finalul este trist!